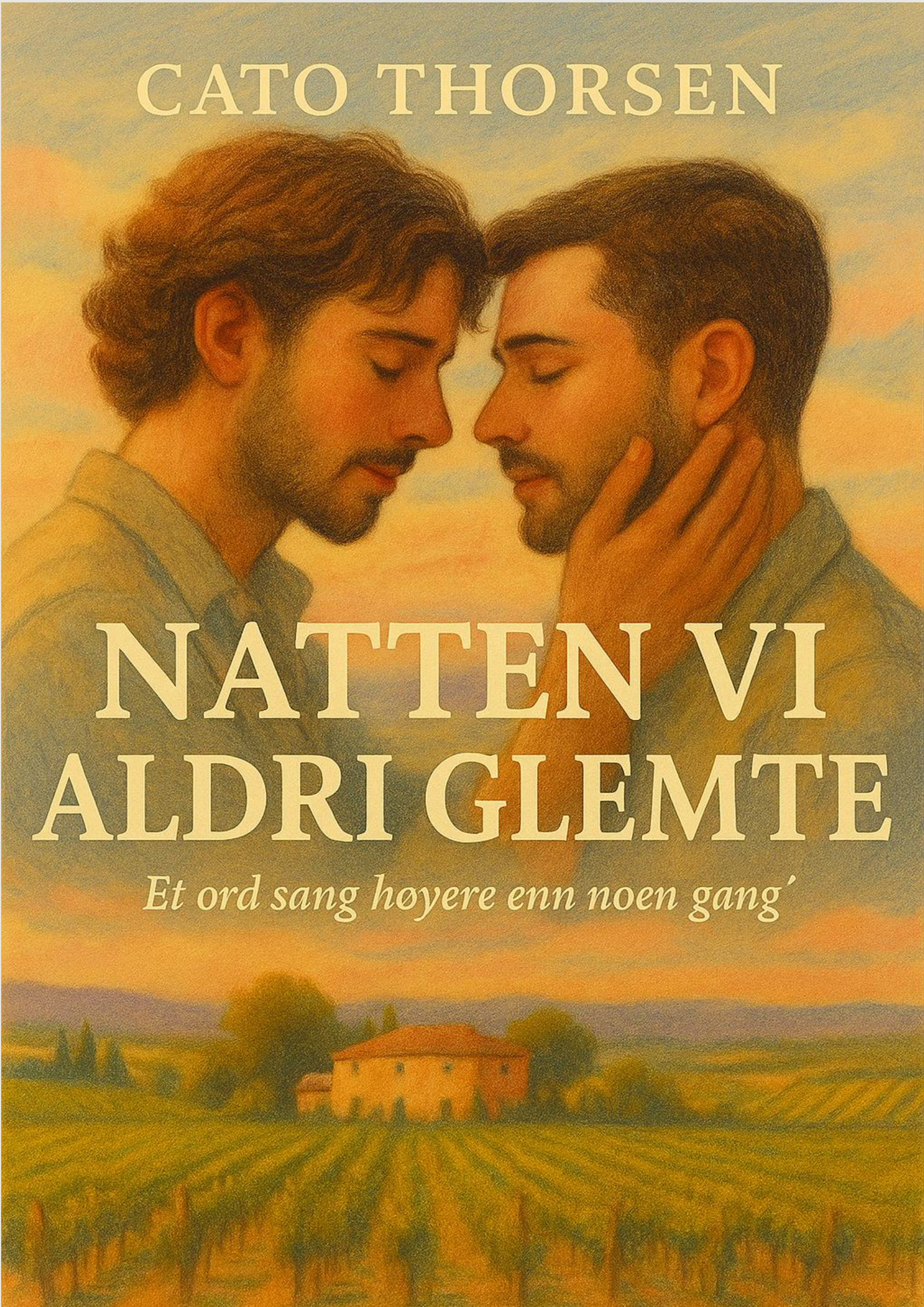

The background of the entire image is a romantic illustration. It depicts two men in profile, facing each other closely, almost kissing. The man on the left has dark, wavy hair and a light beard, wearing a light blue shirt. The man on the right has dark hair and a beard, wearing a similar light blue shirt, and his hand is gently cupping the other man's face. They are set against a warm, golden sunset sky. In the lower third of the image, there is a landscape with a green field in the foreground, a small orange-roofed house in the middle ground, and distant hills under the same warm sky.

CATO THORSEN

NATTEN VI ALDRI GLEMTE

Et ord sang høyere enn noen gang'

NATTEN VI ALDRI GLEMTE

Av Cato Thorsen (Utgivelse år Desember2025)

En fortelling om kjærlighet som overlever alt – tid, løgner og mørke hemmeligheter. Da Mats vender tilbake til familiens forfalne vingård etter farens død, bærer han på både sorg og et hemmelig håp om å finne fred. Han forlot livet her for ti år siden – den gangen kjærligheten brøt ham ned, og sannheten ble dekket av flere lag med stillhet. Det siste han forventer, er å møte Emil igjen. Hans første kjærlighet. Hans største savn. Hans uavsluttede historie. Emil, som aldri helt sluttet å elske ham. Emil, som aldri fikk svar den natten Mats forsvant. Emil, som nå står foran ham som en mann formet av lengsel, lojalitet og det samme uforløste begjæret som alltid har brent mellom dem. Gjenforeningen er alt annet enn enkel. Ett blikk er nok til å rive opp hjertene deres igjen – og ett eneste berøring bringer en varme Mats trodde han hadde mistet for alltid. Vingården, som en gang var et symbol på familie og trygghet, blir nå stedet der to hjerter får en ny sjanse, midt i alt som truer dem.

For mellom vinranker og støvete kjellere skjuler det seg hemmeligheter Mats aldri skulle oppdage. En skjult orden har i årevis holdt øye med familien hans, bundet dem med tause løfter og farlige allianser. Når gamle dokumenter avslører at Mats' fortid ikke er det han trodde, og at blodet hans bærer en sannhet som kan endre alt, står både kjærligheten og fremtiden i fare. Mens farens arv trues av mørke krefter, og en ukjent mann fra fortiden trer frem som nøkkelen til hvem Mats egentlig er, må Mats og Emil stå sammen – eller miste alt på nytt. I en kamp mellom lojalitet og lidenskap, mellom sannhet og frykt, blir kjærligheten deres det sterkeste våpenet.

Natten Vi Aldri Glemte er en intens, romantisk og dypt rørende historie om to sjeler som ble revet fra hverandre, men som aldri sluttet å høre sammen. Det er en fortelling om å finne hjem – ikke i et hus eller en vingård, men i et annet menneskes hjerte. Denne romanen minner oss om at ekte kjærlighet ikke forsvinner. Den venter. Den kjemper. Og når tiden endelig er moden, finner den alltid veien tilbake.

Vinden luktet annerledes enn han husket. Piemonte hadde alltid hatt en duft av modne druer, støv og solvarm jord, men nå hang en tyngre, våtere eim i luften. Som om landskapet selv bar på en sorg som ikke var der før. Mats sto lenge på grusveien utenfor porten til familiens vingård og lot blikket gli over åsene som bølget i det fjerne. Han hadde vært borte i ti år, og likevel var det som om det hadde gått et helt liv. Han trakk pusten dypt, som om luften alene kunne gi ham motet han manglet. Det gjorde den ikke. Porten knirket da han skjøv den opp. Lyden var et sårt skrik fra jern som lenge hadde vært glemt. Han kjente en gnagende uro i brystet – ikke fordi han fryktet hva han skulle finne, men fordi han visste at han kom til å huske alt han hadde forsøkt å glemme. Vingården, en gang familiens stolthet, lå foran ham som et falmet minne. Vinrankene lå hengende, mange døde, andre kvalt av ugress. Murpussen hadde falt av veggene på våningshuset. Takstein lå i knuste biter i gresset. De smale grusveiene, som han som barn løp barbeint nedover, var nesten borte, slukt av naturens langsomme, tålmodige gjenerobring. Han svelget hardt. – Jeg skulle aldri ha kommet tilbake, hvisket han for seg selv. Likevel var han her. På grunn av brevet. Han åpnet døren til hovedhuset, og en tung stillhet møtte ham. Støvet lå som et tynt slør over alt – bordene, hyllene, gulvet. Faren hadde bodd her alene de siste årene. Ensomt, isolert, bittert. Ingen hadde fortalt Mats hvor syk faren egentlig hadde blitt. Ingen hadde nevnt konkursen som truet, eller de mystiske møtene sent på kvelden. Alt Mats fikk var et formelt brev fra advokaten: Du har arvet vingården. Og så brevet han fant i kofferten han fikk med seg fra advokatkontoret. Signert av faren. Som en siste tilståelse. Han la sekken på gulvet og gikk bort til skrivebordet. Det sto der som et skjelett etter et liv som hadde gått i oppløsning. Papirer, gamle regnskapsbøker, tørre drueprøver, og midt i det hele – konvolutten som hadde fått ham til å reise tilbake etter ti års taushet. Han tok den opp. Den var allerede åpnet, brettet ut så mange ganger at papiret var slitt i kantene. Han hadde lest det femten ganger på reisen hit. Likevel brant det fortsatt i brystet når han leste de første linjene igjen: Min sønn, hvis du leser dette, er jeg død. Og du må vite sannheten om hvorfor du måtte forsvinne. Mats lukket øynene. Hver gang han leste brevet, presset minnene seg frem: en natt fylt av frykt. En truende stemme. Emil som sov fredelig, helt uvitende om at alt skulle rives bort. Løftet han aldri fikk holde. Han fortsatte å lese. De jeg jobbet med, vil ikke la arven min være i fred. Jeg forsøkte å løsrive meg, men det var for sent. Det du så den natten... gjorde at de kom til deg. Jeg gjorde det eneste som kunne redde deg. Jeg presset deg bort fra alt – også fra Emil. Tilgi meg. Du må ikke stole på noen før du vet alt. Brevet sluttet der. Ingen forklaringer

på hvem «de» var. Ingen navn. Ingen detaljer. Bare en advarsel – og en indirekte oppfordring. Mats senket brevet på bordet og pustet tungt ut. Han kunne høre sin egen puls. Den dunket som en advarsel. Som et ekko fra den natten han forlot alt. Han gikk mot kjøkkenet, der solen falt inn gjennom skitne vinduer og malte gulvet i striper av lys og støv. Det var på dette kjøkkenet han hadde sittet med Emil, lattermild, forelsket, lykkelig på en måte som hadde føltes større enn livet selv. Han kunne fortsatt se Emil for seg – hendene, blikket, måten han sa navnet hans på. Han ristet på hodet, irritert over seg selv. – Ikke nå, Emil. Ikke her. Men navnet var alltid der. Han fylte et glass med lunkent vann fra springen og satte seg ved bordet. Vingården var ødelagt. Økonomien var et svart hull. Og han visste knapt hvem som sto bak truslene faren hadde vært fanget i. Det var bare én person som kunne hjelpe ham å navigere dette. Én som kjente jorden, vinrankene, druenes sykdommer, og farens tidligere forretningskontakter. Emil. Den samme Emil han hadde knust. Den samme Emil som elsket ham den natten – og som aldri fikk en forklaring. Mats dro fingrene hardt gjennom håret. Han hadde ikke sett ham på ti år. Han visste ikke engang om Emil ville se på ham – eller spytte etter ham. Men han hadde ingen valg. Vingården kunne ikke reddes uten ham. Og kanskje... bare kanskje...kunne dette være sjansen til å rette opp i noe av det som gikk galt. Mats reiste seg og så ut av vinduet, mot de lange radene med vinranker som badet i ettermiddagslyset. – Jeg må finne ham, sa han lavt. – Uansett hvordan han reagerer. For det var én ting Mats var sikker på: Natten de aldri glemte, hadde ikke sluppet taket i noen av dem. Det tok hele morgenen før Mats klarte å samle mot nok til å dra inn til byen. Han hadde sittet på trappen utenfor huset, med kaffekoppen mellom hendene, mens solen sakte steg over åsene. Hver eneste solstråle minnet ham om at dagen hadde begynt – og at han snart måtte stå ansikt til ansikt med den eneste personen han ikke var sikker på om han ønsket å se. Eller rettere sagt: Den personen han ønsket å se mest av alle, og minst av alle, på samme tid. Veien til landsbyen var lang og støvete. Vingårdene som en gang sto frodige på hver side av veien, sto nå slappe og halvdøde. Alt han passerte bar spor av tidens hensynsløshet – men byen var annerledes. Bygningsfasadene var fortsatt varme, fargerike. Folk satt på caféer, lo, snakket, levde. For dem hadde livet gått videre. For ham hadde det stoppet for ti år siden. Nervene i magen strammet seg da han så navnet på skiltet over døren: ENOTECA EMILIANO – VIN OG RÅDGIVNING Det var varmt og elegant, akkurat slik Emil var. Eller hadde vært. Mats ble stående utenfor og se på døren, som om den alene bestemte om han fikk lov til å puste. Han visste ikke om Emil jobbet i dag. Han visste ikke om Emil i det hele tatt ville snakke med ham. Han visste bare én ting: Det

var ingen vei tilbake. Han åpnet døren. En liten bjelle klirret svakt, og et kjølig drag med duft av eik, nyåpnede vinflasker og rene linjer slo mot ham. Lokalet var større enn han hadde forventet. Hyller fra gulv til tak, fylt med flasker som sto som stille soldater i perfekte rekker. Et stort bord for smaking sto midt i rommet, opplyst av en hengende lampe i messing. Han hørte stemmer i bakrommet. Latter. To menn. Det stakk i brystet – en skarp, uventet smerte. Så skjedde det: En dør åpnet seg, og Emil kom ut. Mats pustet inn skarpt, som om luften hadde slått ham i brystet. Emil hadde forandret seg. Ikke på den måten tiden endrer alle mennesker, men på den måten livet skjer. Han bar hvit skjorte med ermene brettet opp, mørke bukser, og håret var kortere enn før. Blikket hans, som en gang hadde vært varmt og urolig på samme tid, var nå skarpere, mer kontrollert. Men det var fortsatt det samme blikket. Det som hadde gjort Mats varm inn til margen. Emil så ham. Og alt som var igjen av luft mellom dem, forsvant. – ...Mats? Stemmen hans var lav, nesten et pust. Mats svelget hardt. – Hei, Emil. Latteren fra bakrommet stilnet. Den andre mannen forsvant lydløst ut døren, som om han visste at dette øyeblikket ikke var for andre øyne. Emil tok et skritt frem, men stoppet etter bare noen centimeter. – Jeg trodde... Jeg trodde jeg så syner, sa han og grep kanten av bordet som om han måtte holde seg fast for ikke å falle. Mats forsøkte å smile, men det ble skjevt, for sårt. – Jeg forstår hvis du skulle ønske du gjorde det. Emil lo kort, men uten humor. – Etter alt du gjorde? Det hadde vært lettere. Mats tok et steg mot ham. – Jeg vet. Jeg vet det, Emil. Men jeg er her fordi jeg må forklare. Fordi— – Forklare? Emil hevet stemmen, men den dirret, mer av følelser enn raseri. – Det har gått ti år, Mats. Ti år uten et ord. Ti år uten svar. Du forsvant fra meg etter den natten... og du forventer at jeg skal sette meg ned og høre en forklaring? – Nei, sa Mats mykt. – Jeg forventer ingenting. Men jeg håper. Det ble stille. En tung, skjærende stillhet som presset seg mellom dem. Emil gikk rundt bordet og stilte seg noen meter fra Mats. Han krysset armene, men skuldrene sank en anelse, som om noe i ham var slitent. Ikke sint. Bare brukt opp. – Hvorfor er du her? Stemmen var lav, hardere nå, men fortsatt vakker på den måten ting er når de betyr noe Mats kjente at hendene skalv. – Jeg... Jeg har arvet vingården. Et øyeblikk så Emil overrasket ut. – Arvet? Jeg trodde faren din... – Han døde, avbrøt Mats raskt. – Og jeg vet ikke hva som skjedde. Ikke egentlig. Men... det er mye. Mye jeg ikke forstår. Og jeg trenger hjelp. Emils ansikt ble lukket. Forbeholdent. Nesten skuffet. – Hjelp? sa han kaldt. – Er det derfor du kommer hit? Etter alt? Mats hevet blikket, og for første gang siden han kom inn, lot han all sårbarheten slippe frem. – Nei. Jeg kom fordi jeg skylder deg sannheten. Og fordi... fordi du er den eneste jeg kan stole på med dette. Emil rykket til. Det var som om

ordene slo sprekker i muren han hadde bygget rundt seg. – Si det, hvisket han. – Si hvorfor du forsvant. Si hvorfor du knuste meg. Si hvorfor du aldri ringte, aldri skrev. Mats åpnet munnen. Men han klarte det ikke. Ikke enda. – Jeg kan ikke si alt her. Ikke nå. Men jeg skal. Jeg lover det. Emil slo blikket ned. – Løfter fra deg betyr ingenting. Mats gikk ett skritt nærmere. – Jeg vet. Derfor skal jeg bevise det. Gi meg én sjanse. Bare én. Emil løftet øynene – og der, bak all smerten, skjulte det seg en glød han ikke klarte å skjule. En rest av alt de hadde vært. Alt de kunne ha blitt. – En sjanse? gjentok Emil stille. – Mats... jeg vet ikke om hjertet mitt tåler en sjanse til. Mats' stemme brast nesten. – Mitt tåler ikke at du sier nei. Stillheten mellom dem var elektrisk. Tynn som glass. Sårbar som en nerve. Så sa Emil de ordene Mats fryktet – og håpet – mest: – Jeg kommer ut til vingården i morgen. Men ikke for din skyld. For vingårdens. Og for sannheten. Mats pustet tungt ut. – Takk. Mer enn du tror. Emil snudde seg, tok et vinglass og begynte mekanisk å tørke det – en gammel vane når hendene trengte noe å gjøre. – Ikke takk meg enda. Hvis dette blir som sist, går jeg. For godt. – Det blir ikke som sist, sa Mats bestemt. – Det lover jeg. Emil svarte ikke. Men han så på ham. Og i det blikket fantes ingen likegyldighet. Bare en kjærlighet som hatet å eksistere. Mørket hadde senket seg over Piemonte da Mats kom tilbake til vingården. Luften var kjøligere nå, tyngre, som om den bar med seg alle hemmelighetene som hadde blitt hvisket mellom disse vinrankene gjennom generasjoner. Stjernene var skjult bak et tynt lag av skyer, og vindene bar en lukt av jord og noe annet... noe urolig. Han satte bilen fra seg og sto et øyeblikk stille for å samle seg. Møtet med Emil hadde satt ham fullstendig ut av balanse. Han hadde visst at det ville være vanskelig, men han hadde ikke forutsett at det skulle føles som å bli løftet opp og kastet rett tilbake til den natten alt hadde gått galt. Natten han aldri hadde glemt. Natten Emil tydeligvis heller ikke hadde glemt. Han gikk mot huset, men stanset da han hørte en svak lyd fra vinmarken. Det var ikke vinden. Ikke et dyr. Det var for rytmisk. For menneskelig. Hjertet strammet seg. Han ventet. Lyttet. Lyden kom igjen – et knepp, som om en fot tråkket på en kvist. Mats' puls steg. Han hadde vært borte lenge, men noe i hans kropp husket fremdeles følelsen av å bli overvåket. Det skjedde den gangen for ti år siden – før han forlot alt. Før han forlot Emil. – Hvem er der? ropte han, lavt men skarpt. Ingen svar. Han gikk noen skritt mot vinrankene, men mørket var tett, og månen skjult. Han kunne knapt se mer enn et par meter foran seg. Han måtte tvinge seg selv til å puste rolig. Alt dette kunne være innbilning. Det kunne være naturen. Det kunne være ingenting. Men en del av ham visste at det ikke var det. Han bestemte seg for å gå ned til kjelleren før han gikk til sengs. Kanskje det ville hjelpe å se hva faren hadde etterlatt seg.

Kanskje han kunne finne noe som forklarte truslene, sabotasjonen, alt faren hadde vært viklet inn i. Kjellerdøren var tung og knirket motvillig da han åpnet den. En kald luft steg opp fra dypet. Den luktet av fuktig stein og gammel vin – en lukt han hadde savnet mer enn han våget å innrømme. Han tente den gamle vegglampen og gikk ned trappen. Skyggen hans danset over veggene mens han beveget seg lengre inn. Alt var stille her nede. For stille. Hyllene var støvete og tomme, som om ingen hadde våget å røre dem på flere år. Han rundet et hjørne og ble stående. Der, midt i rommet, lå det et sammenbrettet papirark på gulvet. Mats stirret på det. Han hadde ikke lagt det der. Det hadde ikke vært der i går. Det kunne ikke ha blåst dit – det var ingen vind her nede. Det lå for presist, midt i rommet, som en beskjed. Med en kvalm anelse gikk han bort og bøyde seg ned. Hendene hans skalv litt da han åpnet papiret. Det var håndskrevet. Mø Med en skrift han ikke kjente. Dra nå. Dette er ikke ditt sted lenger. Det er allerede for sent. Mats' blod frøs. En iskald bølge skylte gjennom kroppen. Han snudde seg raskt, som om han forventet at noen sto bak ham, men rommet var like tomt som det hadde vært. Lampelyset flakket svakt. Skyggene danset i hjørnene. Et sted over ham knirket huset – som et svar, eller en advarsel. Han tok et skritt tilbake, papiret knyttet hardt i hånden. Og så lød lyden igjen. Fra et sted utenfor kjelleren. Et skarpt knepp, som en fot som brøt en kvist. Ikke dyr. Ikke vind. Menneske. Mats kjente frykten bite tak – men samtidig, langt bak frykten, en annen følelse: raseri. Han hadde latt seg skremme en gang. Han hadde latt seg jage bort før. Og det hadde kostet ham alt. Ikke denne gangen. Han gikk opp trappen, lukket kjellerdøren bak seg, og kastet et blikk ut av vinduet. Mørket utenfor var stillere nå, som om det holdt pusten. Han var ikke alene her ute. Det visste han med sikkerhet. Men midt i alt frykten brakte med seg, var det én ting som holdt ham oppe: I morgen kom Emil. Og enten verden ville det eller ikke— Dette var begynnelsen på sannheten. Solen hadde så vidt begynt å stige over horisonten da Mats gikk ut på tunet. Han hadde ikke sovet. Hver gang han lukket øynene, så han lappen fra kjelleren for seg. Hver gang han pustet inn, hørte han den knasende lyden fra vinmarken – fottrinn som ikke var hans egne. Det var ikke innbilning. Det var ikke minner. Det var noen her, og de ville ikke at han skulle bli. Men da han så sollyset langsomt bre seg over landskapet, gjorde det noe med ham. Fargene våknet. Skyggene trakk seg tilbake. Jorden fikk et nytt lag av ro. Og for første gang siden han kom tilbake, kjente han et glimt av håp. Han rettet ryggen og pustet inn duften av morgendugg. Emil kommer i dag. Bare tanken var nok til å sende en varm, smertefull sitring gjennom ham. Gleden blandet seg med frykt. Savn blandet seg med anger. Han ønsket mer enn noe annet å møte Emil med et klart hode og et fast blikk

— ikke med rastløshet og en ukjent trussel hengende over seg som en skygge. Han så utover vinrankene. Mange var døde, men ikke alle. Noen sto fortsatt sterke, som om de hadde kjempet seg gjennom ti år med forsømmelse. Det minnet ham om Emil. Hardfør. Overraskende sterk. Umulig å skyggelegge, selv når livet prøvde. Lyden av grus som knaste under dekk fikk hjertet hans til å hoppe. En bil nærmet seg langs veien, sakte, nesten nølende. Mats visste nøyaktig hvem det måtte være. Han tørket hendene på buksen, rettet på skjorten, som om det skulle gjøre en forskjell. Bilen stoppet. Døren åpnet seg. Og Emil steg ut. For et øyeblikk ble verden stille. Emil var kledd i mørke jeans, en enkel beige skjorte, og en jakke slengt over skulderen. Håret hans glitret i morgensolen, og blikket — det blikket Mats hadde sett for seg i årevis — søkte utover vingården før det landet på ham. Det var ikke hat i øynene. Ikke kjærlighet heller. Bare et såret minne av begge. Mats løftet hånden i en forsiktig hilsen. — Hei. Emil svarte med en knapt merkbar nikk. — Du ser... trøtt ut. — Jeg sov dårlig. — Samme gamle Mats da, mumlet Emil. — Lar alt gnage på deg til du faller sammen. — Det var ikke... — Mats stoppet, svelget. — Jeg hadde mye å tenke på. — Jeg er sikker på det, svarte Emil tørt, og gikk forbi ham mot vinrankene, som om han trengte avstand bare for å puste normalt. Mats fulgte etter, men holdt respektfull avstand. Det føltes nesten som å følge et spøkelse — en versjon av Emil han ikke hadde vært forberedt på. Mer voksen. Mer lukket. Men også sterkere. Som om livet hadde gitt ham arr som ikke kunne ses, men som gjorde ham mer virkelig. Emil stoppet ved den første rekken med vinplanter. Han strøk fingrene over de tørre grenene, løftet en av rankene, studerte bladene. — De er syke, sa han rolig. — Men ikke døde. Noen kan reddes. — Jeg håpet du ville si det, svarte Mats med lettelse. Emil så på ham fra siden. — Jeg sa ikke at det blir lett. Eller billig. Eller raskt. — Jeg ber ikke om lett. Bare om en mulighet. Emil vendte blikket tilbake til planten. — Hvorfor meg, Mats? Spørsmålet var så enkelt, så stille, men stemmen brast nesten under det. Som om han visste svaret — men ikke orket det. Mats tok et skritt nærmere. — Fordi du er den eneste som kjenner jorden her bedre enn jeg gjør. Fordi du ser ting andre ikke ser. Og fordi... fordi du er den eneste jeg stoler på med dette. Emil sto stille lenge. En vind blåste mellom dem, løftet håret hans litt, før den tok med seg en duft av jord og minner. — Du stoler på meg nå? Etter alt? sa Emil lavt. — Jeg skulle aldri ha sluttet, svarte Mats. Emil lukket øynene i et kort sekund, som om ordene gjorde fysisk vondt. Da han åpnet dem igjen, var de blankere enn før. — Jeg vil ikke være en del av livsløgnen din igjen, Mats. Jeg vil ikke være redningen din. Ikke skyvel alt dette på meg. — Jeg skyver ingenting. Jeg ber deg bare... å bli her litt. Å se på dette med meg. Emil lo kort, nesten oppgitt. — Det er ikke det du ber om. Og det

vet du. Mats svelget hardt. – Emil... jeg— – Ikke, avbrøt Emil. – Ikke si noe mer. Ikke før du er klar til å fortelle alt. Og jeg mener alt. Mats nikket langsomt. – Det skal jeg. Jeg lover deg. Igjen det ordet. Emil så på ham, lenge, som om han forsøkte å lese løgner mellom linjene. Men det fantes ingen denne gangen. Bare en mann som endelig sto ansikt til ansikt med det han hadde løpt fra. – Fint, sa Emil omsider. – Jeg skal hjelpe. Men dette er profesjonelt. Ikke noe annet. Ikke ennå. Mats kjente en smertefull lettelse. – Det er nok. For nå. Emil snudde seg og så utover markene. – Jeg vil starte med å gå gjennom vinrankene. Alene. Ikke følg etter meg. Mats nikket og trakk seg tilbake. Emil begynte å gå mellom radene, fingrene lette og blikket våkent. Han beveget seg med en ro som fikk vingården til å se levende ut igjen. Mats satte seg på en gammel benk i skyggen og pustet ut. Dette var vanskelig. Verre enn han hadde forestilt seg. Men Emil var her. Og det var mer enn hva han våget å håpe på i går. Så, akkurat da han endelig fant et øyeblikk av ro, ringte mobilen i lommen. Et ukjent nummer. Magen knyttet seg. Han svarte. Ingen sa noe. Bare pust. Lav, tung... og bevisst. – Hvem er dette? spurte Mats, stemmen blek men fast. Pusten fortsatte. Så en stemme — lav, filtrert, nesten hviskende: Du skulle ikke ha kommet tilbake, Mats. Og du skulle definitivt ikke ha brakt Emil inn i dette. Samtalen ble brutt. Mats ble sittende helt stille. Skyggene var tilbake. Og denne gangen var de nærmere. Emil jobbet metodisk mellom radene med vinranker, og Mats fulgte ham på avstand, slik han hadde blitt bedt om. Solen hadde nå steget høyt nok til å legge et gyllent slør over markene, men selv varmen klarte ikke å lette tyngden som hadde lagt seg over Mats etter den anonyme telefonen. Du skulle ikke ha kommet tilbake. Du skulle ikke ha brakt Emil inn i dette. Ordene gnagde i ham som små, iskalde sår. Han tvang seg til ikke å snu seg mot veien, ikke å se rundt seg, ikke å la frykten få makt igjen. Det var det de ville. At han skulle løpe. At han skulle dra. Men Emil var her nå. Og han skulle ikke trekke ham inn i mørket på nytt. Denne gangen ville Mats stå. Emil stoppet og bøyde seg ned for å undersøke en rad med knutrete blader. Fingrene hans beveget seg varsomt, nesten ømt, som om plantene var levende vesener han forsøkte å trøste. Mats kunne aldri plassere finger'n på det – men det var noe ved måten Emil rørte jorden som gjorde at han alltid hadde følt seg... liten. På en god måte. Som om Emil visste noe han selv aldri kunne forstå. Emil rettet seg opp og ropte over skulderen: – Dette er ikke naturens forfall. Noen har skadet rankene med vilje. Mats kjente kroppen stivne. – Hva mener du? Emil pekte. – Her. Se dette snittet. Det er ikke fra et dyr. Det er et verktøy. En kniv eller saks. Og det er gjort i løpet av de siste dagene. Mats gikk nærmere, selv om Emil hadde sagt han ikke skulle. Han måtte se det selv. Det var tydelig: et presist, nesten kirurgisk kutt i stammen. Ikke dypt nok

til å drepe planten umiddelbart – men dypt nok til å ødelegge avlingen. – Hvorfor skulle noen gjøre dette? spurte Mats lavt. – Fordi noen ikke ønsker at vingården reises igjen, svarte Emil uten å nøle. – Eller fordi noen vil presse deg ut. Det finnes mange grunner. Ingen gode. Mats pustet tungt. Han ville fortelle Emil om telefonen. Om lappen i kjelleren. Om at noen faktisk fulgte ham. Men han var redd for å skremme ham bort. Han var redd for å miste ham igjen – denne gangen for godt. Emil fortsatte å gå. Mats fulgte. – Du sa faren din døde plutselig, ikke sant? ropte Emil over skulderen. – Ja. Hjertesvikt, sa de. Men... – Mats svelget. – Jeg vet ikke hva jeg skal tro. Emil stoppet brått. – Hva mener du med det? Mats så på jorden. – Han etterlot seg et brev. Det antydte at han var innblandet i noe. At han... hadde fiender. Emil brukte lang tid før han svarte. – Hvorfor fortalte du meg ikke det i går? – Jeg ville ikke... – Mats stanset. – Jeg ville ikke at du skulle tro jeg dro deg inn i noe farlig. Emil så på ham med et blikk som bar både sinne og sårbarhet. – Mats... du dro meg allerede inn. For ti år siden. Uten å gi meg et valg. Ordene traff som knytteneveslag. Mats svelget hardt. – Jeg vet. Og jeg angrer. Hver dag. Emil vendte blikket bort igjen. – Anger hjelper ikke vinrankene. Det redder ikke denne gården. Og det forklarer ikke hva du skjuler. – Jeg skjuler ikke – Jo, du gjør det, avbrøt Emil skarpt. – Det er det du alltid gjør. Du bærer alt alene, helt til alt faller sammen. Mats åpnet munnen, men før han rakk å svare, hørte de en ny lyd. Et knas. Ikke som sist, svak og fjern – men nær. Emil stivnet. – Hørte du det? Mats nikket. – Ja. De sto stille, begge med blikket mot radene som strakte seg nedover den lange skråningen. Sollyset falt i striper mellom bladene. Ingenting beveget seg. Men noe var der. Noen. Mats gikk automatisk foran Emil, som om kroppen hans valgte for ham. – Bli bak meg. – Ikke fortell meg hva jeg skal gjøre, hvisket Emil, men han gjorde likevel som Mats sa. Lyden kom igjen. Et kjapt, nesten mykt steg på jord. – Hvem er der?! ropte Mats. Ingen svar. Mats tok et steg frem. Han skulle til å rope igjen – men så rev en skygge gjennom radene et stykke lenger borte, rask og lav. Ikke en dyr. Ikke en fugl. Et menneske. Emil gisper. – Mats... Mats' hjerte hamret. – Inn i huset. Nå. – Men – Emil, gå! For et sekund trodde han Emil ville protestere. Men så snudde Emil og løp mot huset. Mats ble stående et øyeblikk og stirre mot radene, hånden instinktivt knyttet som om han kunne beskytte vingården med bare viljen. Men da vinden tok tak i bladene, og skyggene danset mellom rankene, forsto han én ting: Dette var bare begynnelsen. Emil nådde huset først. Mats kom etter noen sekunder senere, pustende hardt og med blikket konstant vendt mot vinmarkene. Skyggene lå stille nå, som om ingenting hadde skjedd, men han visste hva han hadde sett. Noen var der ute. Noen som ikke ville vise seg fullt ut – ikke ennå. Emil ventet i døråpningen,

armene tett rundt kroppen, som om kulden plutselig hadde tatt tak i ham. Men det var ikke kulde. Det var frykt. Og det gjorde noe med Mats, mer enn han var forberedt på. – Hva var det? hvisket Emil. – Jeg vet ikke, svarte Mats ærlig. – Men det var ikke et dyr. Emil presset leppene sammen. – Hvorfor skulle noen snike seg rundt vingården din? Deres? Hva ville de? Mats så mot markene igjen, som om svaret kunne stå skrevet på bladene. – Jeg tror ikke dette er tilfeldig. De gikk inn i huset og lukket døren bak seg. Emil gransket ham nøye, som om han forsøkte å se gjennom huden hans og inn i alt han ikke hadde sagt. – Mats, sa han lavt. – Det brevet faren din etterlot... hva sto det egentlig? Mats kjente noe stramme i brystet. Han ville ikke lyve. Ikke igjen. Men sannheten var så stor, så rå, at han fryktet at Emil ville snu og gå med det samme. – Det sto at han var innblandet med folk han ikke burde vært innblandet med, begynte han forsiktig. – At han var redd. At han prøvde å komme seg ut. Og at... det jeg så den natten for ti år siden... gjorde at de truet meg. Og deg. Emil ble stående helt stille. – Meg? sa han stille. – Ja. – Så du dro... fordi du trodde noen kunne skade meg? Mats lukket øynene et øyeblikk. – Jeg visste de kunne. Ikke trodde. Visste. Emil så bort. Han tok et par skritt mot kjøkkenbordet og hvilte hendene på kanten, som om han trengte støtte for ikke å miste balansen. – Og du sa aldri noe. Ikke et ord. Ikke en forklaring. Bare... forsvant. – Jeg ville ikke trekke deg inn i farens rot, sa Mats lavt. – Og jeg ville ikke være mannen som ødela livet ditt. – Men du ødela det uansett, svarte Emil – ingen sinne, ingen rop, bare en naken sannhet som traff hardere enn noe skrik kunne gjort. Stillheten mellom dem var tung. Men den var også nødvendig. Mats gikk nærmere, men stoppet før han kom for nære. – Emil... jeg gjorde det feil. Jeg vet det. Og jeg prøver ikke å unnskyldes noen ting. Men jeg vil ikke miste deg igjen. Ikke sånn. Ikke uten sannheten. Emil pustet skjelvende. – Jeg vet ikke om jeg kan stole på deg. Ikke ennå. Mats nikket. – Du trenger ikke gjøre det. Bare... bli litt til. Hjelp meg med dette. Så får du gå hvis du vil. Jeg tvinger deg ikke til noe. Et øyeblikk var Emil stille. Så slapp han ut et langt, kontrollert pust. – Greit. Men dette er ikke oss, Mats. Dette er arbeid. Ingenting annet. Forstår du? Mats svelget. – Ja. Emil skulle akkurat til å si noe mer, da en ny lyd fylte huset. En dunk. Høy nok til at begge stivnet. – Hva var det? hvisket Emil. Mats hevet hånden stille, som om han kunne holde stillheten fast i rommet. Lyden kom igjen. Ovenfra denne gang. I andre etasje. – Bli her, sa Mats. – Ikke tale om, hvisket Emil, men han fulgte likevel etter ham på avstand. De beveget seg sakte opp trappen. Tretrinnene knirket som gamle ledd, og hvert skritt kjentes som å gå mot en dør som kanskje skulle åpne seg mot noe de ikke var klare for. Lyden kom fra gangen. Fra farens gamle kontor. Mats tok i dørhåndtaket og presset døren sakte opp. Lys fra

vinduet falt inn som en tynn stripe på gulvet. Rommet så ut som før — støvete, forlatt, fullt av ting Mats ikke hadde hatt tid til å pakke opp. Men ett ting var annerledes. Skuffen i skrivebordet sto åpen. Mats hadde lukket den kvelden før. Emil hvisket: – Mats... er det noen her? – Jeg vet ikke. De gikk inn. Rommet luktet gammelt papir, lær og noe annet — en svak, nesten metallisk lukt. Mats gikk til skrivebordet og så ned i skuffen. Den var tom. Han kjente huden krible bak nakken. – Her lå farens gamle kontrakter. Papirer jeg ikke har rukket å se gjennom. Emils øyne ble store. – Du tror noen har vært inne? – Jeg vet det. Mats snudde seg mot døren igjen. Og der, på gulvet, midt i døråpningen, lå noe som ikke hadde vært der tidligere. En liten stein. Men ikke en tilfeldig stein. En vinmarkstein – glatt, varm i fargen, med en rød flekk av jord... og et symbol risset inn. Et symbol han kjente igjen fra farens brev. Det samme merket som hadde stått nederst, som signatur fra en gruppe faren hadde fryktet. Emil så det også. – Hva er det? Mats svarte ikke. Han kunne ikke. For dette var ikke en advarsel. Ikke et forsøk på skremming. Dette var et løfte. Vi er her. Vi følger deg. Og vi slutter ikke. Emil trakk pusten dypt. – Mats... dette er mer enn en sabotasje. Dette er— Mats møtte blikket hans. – Jeg vet. Og det var derfor jeg aldri ville trekke deg inn igjen. Emil ristet på hodet. – Men nå er jeg inne. Og jeg går ikke før jeg vet alt. Mats kjente noe i brystet åpne seg og stramme seg samtidig. – Da må du være forsiktig. Veldig forsiktig. Emil tok et lite skritt nærmere. – Du også. For første gang den dagen sto de så nære at Mats kunne kjenne varmen fra Emil. Et øyeblikk som ikke var kjærlighet, ikke hat — bare to sjeler som hadde vært bundet sammen før, og som nå forsto at uansett hvor mye de hadde forsøkt, slapp ikke tråden. Så smalt en dør et sted nedenfor. Begge rykket til.— Vi er ikke alene, hvisket Emil. Mats nikket. Og akkurat da forsto de begge at skyggen som hadde jaget dem i minnet i ti år... var tilbake i virkeligheten. Døren nedenfor smalt en gang til, høyere denne gangen. Emil stivnet, og Mats kjente instinktivt at kroppen reagerte før tanken kunne slippe til. Han tok et steg foran Emil, som om det lå programmert i blodet hans å beskytte ham — selv om Emil kanskje ikke ønsket eller trengte det. – Vi går ned, sa Mats lavt. – Er du sikker? hvisket Emil. – Nei. Men vi må. De beveget seg sakte ned trappen. Huset var stille. Skremmende stille. Ikke en fot, ikke en pust. Bare vinden på utsiden som slo svakt mot veggene. Mats kjente hjertet hamre i ørene. Emil fulgte ham tett, men han så hvordan Emil strammet kjeven, klar til å slåss hvis det skulle kreves av ham. Da de nådde bunnen av trappen, hørte de det. En stemme. Mannlig. Dyp. Roende, men på en måte som umiddelbart fikk nakkehårene til å reise seg. – Jeg håper jeg ikke forstyrer. Mats gikk ut i gangen. Emil rett bak. Og der, midt i entréen, sto en mann i mørk dress og solbriller, selv om huset var dunkelt. Han kunne vært hentet ut av

en reklamekampanje for luksusvin – høy, veltrent, mørkt hår gredd bakover, et smil som var polert til perfektjon, men uten varme. Lorenzo. Mats visste det i samme sekund han så ham. Alle i Piemonte visste hvem Lorenzo Bellini var. Vinmagnaten. Forretningsmannen. Mannen som kjøpte opp vingårder som falt og gjorde dem til gull. Mannen som alltid fikk det han ville ha. Men han var mer enn det. Han var farlig på den måten mennesker er når de har både makt og tålmodighet. Han tok av solbrillene og smilte. – Endelig møtes vi, Mats. Jeg har ventet. Mats smalnet blikket. – Hvorfor er du her? – Jeg hørte at du hadde kommet tilbake. Og jeg er en mann som liker å hilse på nye... eller gjenoppståtte... naboer. Emil steg frem, skuldrene stive, stemmen overraskende hard. – Du har ingen grunn til å være her, Lorenzo. – Å jo, Emil, svarte Lorenzo med et lite, nesten hånlig smil. – Jeg hørte du var her også. Og det alene er grunn nok. En varme slo gjennom Mats – en blanding av irritasjon og noe mer altfor kjent: sjalusi. – Du kjente faren min? spurte Mats skarpt. Lorenzo vendte blikket mot ham igjen, rolig som en rovdyr som vurderte avstanden til byttet. – Vi gjorde noen forretninger, ja. Ikke så nære som jeg hadde ønsket... men jeg håpet at du og jeg kunne rette opp i det. Mats tok et skritt nærmere. – Hva mener du med det? Lorenzo løftet hånden, elegant, som om han holdt et usynlig vinglass. – Jeg vil kjøpe vingården din. Emil sukket lavt – et lyd av ren frustrasjon. Mats merket det, og i et øyeblikk følte han seg mindre alene. – Vingården er ikke til salgs, svarte Mats bestemt. – Alt er til salgs, svarte Lorenzo silkemykt. – Det handler bare om pris. Og etter hva jeg har hørt, er økonomien din... la oss si... ikke av det sterkeste slaget. Emil strammet munnen. – Dette er ikke et passende tidspunkt, Lorenzo. – Åh? svarte Lorenzo og vendte blikket mot Emil igjen, denne gangen mer intenst. – Vi har hatt mange passende og upassende tidspunkt, du og jeg, ikke sant? Emil ble rød i kinnene – ikke av sjenanse, men av irritasjon. – Det var lenge siden. Og uansett ikke relevant. Lorenzo lo lavt. – Alt med deg er relevant, Emil. Det vet du. Mats kjente noe hardt i brystet. Han visste ikke hvorfor det stakk så dypt – kanskje fordi Emil hadde hatt noen etter ham. Kanskje fordi han hadde ikke vært der. Kanskje fordi han fortsatt elsket Emil, selv om han ikke kunne si det høyt. Han tok et nytt steg frem. – Du trenger ikke komme her og gjøre dette. Ikke nå. Lorenzo hevet et øyenbryn. – “Nå”? Du tror jeg ikke vet hva som skjer på vingården din? Emil snudde seg mot ham. – Hva vet du? Lorenzo smilte. – At noen ikke vil at denne vingården reiser seg igjen. At noen er villige til å gjøre ganske mye for å sørge for det. Og at Mats burde være forsiktig med hvem han stoler på. Stillheten som fulgte, var så tung at huset føltes mindre. Mats møtte fast blikket hans. – Snakker du om faren min? – Jeg snakker om alle, svarte Lorenzo med et hint av noe mørkt. – Folk du tror er venner,

kan være noe helt annet. Emil tok et steg nærmere Mats. – Du sier det som om du vet mer enn du forteller.– Selvfølgelig vet jeg mer, svarte Lorenzo mykt. – Det er derfor jeg er her. For å gi deg et tilbud før ting... faller sammen. Mats hevet stemmen, lavt men farlig. – Jeg sa nei. Lorenzo smilte igjen. Altfor rolig. – Det er det jeg elsker med deg, Mats. Du sier nei som om du tror det blir stående. Som om det er et valg. Han satte på seg solbrillene igjen. – Jeg kommer tilbake. Vi skal snakke mer. Han gjorde en liten, respektløs nikking mot Emil. – Og du... vi har også ting å ta igjen. Emil så bort, kjeven stram. Mats så på dem begge. Så snudde Lorenzo og gikk ut av huset, dørmellet etter ham rungende som en advarsel. Emil pustet tungt ut. – Dette er dårlig. Veldig dårlig. – Jeg vet, svarte Mats. – Men jeg lar ham ikke vinne. Emil snudde seg mot ham, og blikkene deres møttes. Det var sårhet der, men også noe annet — en annen kamp, en som sto mellom dem, ikke utenfor. – Mats... du må være ærlig med meg fra nå av. Om alt. Mats nikket. – Jeg skal prøve. Emil så lenge på ham. – Ikke prøv. Gjør det. For første gang den dagen, var det ingen avstand mellom dem. Ingen mur. Bare to mennesker som sto midt i en storm de ikke lenger kunne ignorere. Og ute, på gårdsplassen, sto vinden stille et øyeblikk — som om noe holdt pusten. Lorenzo var knapt ute av syne før Emil sank ned på en av stolene ved kjøkkenbordet. Hendene hans zittret svakt, men det var ikke frykt. Det var irritasjon. Gamle minner. Gamle sår. Og Mats kjente at en bitter smak steg i brystet. Han satte seg ikke. Han sto ved vinduet, med blikket festet mot gårdsplassen der støvet etter Lorenzos bil fortsatt lå som et slør i luften. Det var som om selve jorden reagerte på besøket hans, trakk seg litt tilbake, ble litt kaldere. – Hvor godt kjenner du ham? spurte Mats uten å snu seg. Emil svarte ikke med en gang. Det var nok svar i seg selv. – Godt nok, sa han til slutt. – Men ikke slik du tror. Mats vendte seg mot ham, øynene mørke. – Det virket ikke akkurat sånn. – Fordi du vil se det slik, svarte Emil skarpt. – Du vil se trusler overalt nå. – Jeg så hvordan han så på deg.– Og hva så? sa Emil, en skarp latter i stemmen, men skuldrene hans var stive. – Folk ser på meg. Jeg ser på folk. Det betyr ikke mer enn det. – Med ham betyr det noe, sa Mats stille. – Jeg merket det. Emils blick møtte hans. Det var ingen zittre der, bare en ren og gjennomtrengende sannhet. – Lorenzo og jeg... vi hadde et lite... forhold, sa han til slutt, som om hvert ord var en stein han måtte løfte. – En kort affære. Ikke noe dypt. Ikke noe varig. Det var flere år etter deg. Etter alt. Jeg var... fortapt. Ensom. Forvirret. Og han tilbød noe enkelt. Ordene traff Mats hardt. Ikke som et slag, men som en langsomt brennende smerte. Ikke fordi Emil hadde vært med noen andre – det hadde Mats forventet – men fordi han hadde vært med Lorenzo, av alle mennesker. Mats svelget. – Og nå? Er det noe nå? Emil reiste seg sakte, som om han ikke ønsket å bli sittende

lenger under det spørsmålet. – Nei. Men han liker å tro det. Og han liker makt. Han liker at folk blir urolige av ham. Det er hans måte å kontrollere rommet på. – Han prøvde også å kontrollere deg, sa Mats. Emil smilte svakt, bittært. – Han forsøkte. Men han fikk aldri helt taket på meg. – Fordi du ikke lot ham? – Fordi han ikke var deg. Stillheten som fulgte var som et støt gjennom Mats' blod. Han visste ikke om han skulle trekke pusten eller slutte å puste. Emil snudde seg raskt. – Ikke les for mye inn i det. Det er bare fortid. Det betyr ingenting nå. – Det gjør det, Emil, sa Mats, lavt og uten å skjule noe. – Det betyr alt. Før Emil rakk å svare, hørtes en høy, skarp lyd utenfor. Som metall som revnet. Begge snudde seg. – Hva nå? hvisket Emil. Mats var allerede på vei ut døren. Emil fulgte tett bak. Ute i vinmarken lå en av radene med støttestolper veltet. Ikke tilfeldig. Ikke av natur. Dette var gjort med vilje — og med kraft. Stolpene lå i en rett linje, som om noen hadde kjørt gjennom dem. Emil gikk frem og undersøkte en av stolpene. – Dette er gjort med et kjøretøy, sa han lavt. – Se... gummimerker. Mats kjente det knyte seg i magen. – Men vi hadde ikke hørt noen bil. – Det betyr at de gjorde det før i dag, svarte Emil. – Mens du var inne. Eller mens vi var i andre etasje. Mats så rundt seg, men vinmarkene var stille. Altfor stille. – Emil... dette er ikke bare sabotasje. Dette er en melding. Emil så på ham, og for første gang på lenge var blikket hans ikke bare såret eller sint — det var redd. Redd på ordentlig. Og det gjorde noe med Mats som han ikke klarte å skjule. – Du må forklare alt, Mats, sa Emil lavt. – Nå. Ikke senere. Ikke i biter. Alt. Mats pustet tungt. Han så ned på de ødelagte rankene, på jorden som var revet opp som sår i landskapet. Han så på Emil, som sto så nær at han kunne kjenne varmen fra kroppen hans. Og han sa det. – De truet deg den natten. Ikke bare meg. Og ikke bare med ord. De viste meg bilder. Av deg. Av det du kunne miste. Av oss. De sa... hvis jeg ikke forsvant, ville de sørge for at du aldri sto trygt igjen på denne jorden. Emil ble helt stille. – Jeg trodde... jeg trodde du forlot meg fordi jeg ikke var nok, hvisket han. – Ikke fordi du... beskyttet meg. Mats så på ham. – Jeg ville tatt kvelden selv tusen ganger heller enn å la dem komme nær deg. Emils øyne var blanke nå, men han snudde seg bort før tårene kunne falle. – Jeg skulle ønske du hadde sagt det da, sa han. – Jeg skulle ønske du hadde latt meg velge. – Jeg vet, svarte Mats. – Og jeg angre. Men jeg kan ikke endre noe av det som var. Bare det som kommer. Emil trakk pusten dypt. – Og det som kommer... hva ser du for deg, Mats? For dette stedet? For oss? Mats åpnet munnen, men rakk ikke svare. For en stemme bar gjennom vingården. En stemme begge kjente. – Emil? Mats? Begge snudde seg. En kvinne sto ved porten. Lav, med mørkt hår og en energisk holdning. Hun løftet hånden til hilsen og gikk mot dem. Emils øyne ble store. – Nei... det kan ikke være... Mats så fra Emil til kvinnen. – Hvem

er det? spurte han. Emil pustet tungt, nesten panisk. – Det er Isabella. – Og hvem er hun? Emil så på ham med et uttrykk Mats aldri hadde sett før – et uttrykk som varslet nye problemer. – Hun er min søster. Isabella nærmet seg raskt, støvlene hennes virvlet opp støv mens hun gikk med bestemte steg mot dem. Hun var like intens som Emil – samme mørke øyne, samme stramme kjeve når hun var irritert – men der Emil bar sin styrke stille, bar Isabella den som en fane. Den gikk foran henne før hun selv gjorde det. – Emil! ropte hun igjen, før hun nådde frem og dro ham inn i en rask, hard klem. – Endelig. Jeg har lett etter deg hele morgenen. Emil besvarte klemmen, men halvveis, som om han ikke helt var til stede i kroppen. – Isabella... hva gjør du her? Hun slapp ham og snudde seg mot Mats, blikket lynskarpt, vurderende. – Og du må være Mats. Det var ikke et spørsmål. Mer en diagnose. – Det stemmer, sa Mats rolig. Hun smilte uten varme. – Du ser bedre ut enn jeg hadde forventet. Emil har fortalt... lite. Emil trakk pusten dypt. – Isabella... – Hva? skal jeg late som ingenting? sa hun og satte hendene i siden. – De siste ti årene har vært et kaos for oss begge. Mats kjente stikken av skyld, igjen. Isabella fortsatte, øynene vendt mot ham. – Du må ikke ta det personlig. Emil nevner ikke deg ved navn. Han sier bare «det som skjedde». Emil knep øynene igjen, pinlig berørt. – Isabella, slutt – Jeg sier ingenting Emil ikke har tenkt i årevis, avbrøt hun. – Dessuten er vi her av en viktig grunn. Mats hevet et øyenbryn. – Og hva er det? Isabella ble alvorlig, skuldrene sank litt, og den harde fasaden fikk en sprekk. – Lorenzo. Navnet falt tungt mellom dem. – Vi vet han har vært her, fortsatte hun. – Og det betyr at dere begge må være forsiktige. Emil så på henne. – Hva vet du? Isabella så på broren med et blikk som bar både omsorg og frykt. – Mer enn jeg burde. Lorenzo har tråder langt inn i alt som skjer i Piemonte. Han kjøper ikke vingårder fordi han elsker vin. Han kjøper dem fordi han elsker kontroll. Mats kjente magen stramme seg. – Han prøvde å kjøpe vingården min i dag. Isabella sukket. – Selvsagt gjorde han det. Det er slik han gjør det: Han tilbyr penger først, smiler bredt, lover samarbeid. Når det ikke fungerer... vel, da begynner uhellet å skje. Emil rykket til. – Du tror sabotasjonen er Lorenzo? Isabella møtte blikket hans. – Jeg sier ikke at han gjør det selv. Men han har folk. Og de gjør ting for ham. Ting han ikke vil ha sitt navn på. Mats så mot vinmarkene igjen, der støttestolpene fortsatt lå som døde soldater på bakken. Det ga mening. Alt ga mening på en måte han ikke likte. – Jeg fant en stein i farens kontor, sa Mats lavt. – Med et symbol risset i. Det samme som sto i brevet hans. Isabella stivnet. – Beskriv det. Mats gjorde det. Enkel, presis detaljer. Isabella ble blekere for hver setning. Emil så det. – Hva betyr det? Isabella tok et skritt tilbake som om hun måtte puste i fri luft. – Det symbolet tilhører en gruppe som kaller seg Ordine della Pietra.

En underjordisk sirkel med innflytelse over alt fra eiendomskjøp til utpressing. Ingen snakker om dem høyt. Faren deres... han visste mer enn han burde. Mats kjente kulden bre seg nedover ryggraden. – De truet meg. Den natten for ti år siden. De truet deg også, Emil. Emil vendte blikket raskt mot ham. – Og det var derfor du dro. Det var ikke et spørsmål. Det var en forsoning, mild og vond samtidig. Isabella la en hånd på Emils arm. – Jeg sa du ikke burde komme hit i dag. Det er farlig nå som Mats er tilbake. De vil ikke at gamle hemmeligheter åpnes igjen. Mats møtte blikket hennes. – Du prøver å få Emil til å dra. – Jeg prøver å holde ham i live, svarte Isabella skarpt. – Og deg også, for den saks skyld. Emil tok et skritt frem, og noe endret seg i ansiktet hans. Øynene ble klarere, stemmen roligere. – Isabella... jeg drar ikke. Hun blunket. – Hva? – Jeg drar ikke, gjentok Emil. – Ikke når Mats står midt i dette. Ikke når alt kan falle sammen før vi vet sannheten. Mats' bryst strammet, men denne gangen av noe varmt. Ikke smerte. Ikke frykt. Håp. Isabella stirret på ham. – Emil... dette er ikke lenger bare fortid. Det er nåtid. Og dette stedet— hun pekte mot vingården — er farligere enn du tror. – Jeg vet, svarte Emil. – Men jeg er ikke den samme som før. Jeg løper ikke. Ikke mer. Han så på Mats. Og i det blikket lå alt som ikke ble sagt høyt: Jeg ble igjen denne gangen. Jeg overlater deg ikke til skyggene. Mats kunne knapt puste. – Emil... du trenger ikke gjøre dette for min skyld. – Jeg gjør det ikke for deg, svarte Emil lavt. – Jeg gjør det fordi dette endelig må ta slutt. Isabella pustet tungt, frustrert, men også resignert. – Da må dere begge høre dette: Lorenzo har planer som involverer denne vingården. Store planer. Han vil gjøre hva som helst for å få den. Dere er i veien. Mats hevet haka. – Han får meg ikke til å selge. – Han får deg kanskje til å forsvinne, svarte Isabella. Stillheten falt som et teppe over rommet. Emil tok et skritt nærmere Mats, uten å tenke. – Ikke mens jeg er her. Og da visste Mats, dypt i sjelen, at Emil mente det. Så kom vinden mot huset, sterkere enn før. Døren klirret. Et vindu slo i karmene ovenpå. Isabella snudde seg mot lyden, blikket mørkt. – Og hvis dere tror dere bare kan kjempe tilbake... Hun ristet på hodet. – ...da kjenner dere ikke Ordine della Pietra. Morgenen etter Isabellas advarsel lå et tungt lag av dis over vingården. Det var en dis som ikke bare kom fra været, men fra alt som svedde usagt mellom dem. Det var som om jorden pustet en annen type luft nå – tykkere, mørkere, skarp av både minner og fare. Emil sto ute ved den gamle brønnen med armene i kryss, hodet bøyd som om han lyttet til noe dypt nede i jorden. Mats så på ham fra verandaen. Det hadde alltid vært slik – Emil hadde en evne til å forsvinne inn i landskapet, som om han hørte en stemme ingen andre hørte. Jordspråket. Plantens språk. Naturens advarsler før mennesker forsto dem. Isabella sto ved siden av ham, uten samme tålmodighet. Hun sparket

irritert i en løs stein og ristet på hodet. – Jeg forstår ikke hvordan du kan være så rolig, Emil. – Fordi jeg ikke kan hjelpe vingården hvis jeg er redd, svarte han uten å se opp. – Dette handler ikke bare om vinranker! Dette er... noe annet. Noe du ikke forstår. – Da får Mats forklare, sa Emil rolig. Mats kjente ordene treffe ham. Emil ga ham igjen et valg. En mulighet til å fortelle sannheten. Til å bryte mønsteret som ødela dem for ti år siden. Han gikk ned trappen og bort til dem. – Jeg skal fortelle alt, sa Mats. – Men jeg må gjøre det riktig. I rekkefølge. Og dere må høre alt uten å avbryte. Isabella løftet et øyenbryn. – Jeg avbryter når jeg vil. – Isabella, la ham, sa Emil. – Dette er ikke lett for noen av oss. Hun foldet armene, men ble stille. Mats trakk pusten. – Alt startet før jeg dro... lenge før dere visste noe. Faren min var involvert i en gruppe som kalte seg Ordine della Pietra. De hjalp vingårder i krise... mot eierskap. Kontroll. Lydighet. Da faren min prøvde å trekke seg ut, ble han truet. Han ble overvåket. De saboterte jorden. De sabotere vinproduksjonen. Og så vendte de seg mot... meg. Emil så på ham nå, øynene mørke. – Mot deg og meg. Mats nikket langsomt. – Den natten... de kom til huset. De sa jeg måtte dra. De viste bilder av deg, Emil. Av hvor lett det ville være å skade deg. Isabella stirret på ham, ansiktet bleknet. – De truet Emil? Direkte? – Ja. Og de sa det var min skyld. At jeg hadde vært... uforsiktig. Synlig. Og at Emil hadde blitt mål på grunn av meg. Emil svelget. – Så du dro. Uten å si farvel. Uten å gi meg en sjanse til å forstå. – Jeg trodde det var den eneste måten å redde deg på, sa Mats, stemmen grov av følelsene han hadde holdt inne så lenge. – Jeg var ung. Dum. Redd. Og de hadde overbevist meg om at det eneste riktige var å forsvinne før de gjorde deg vondt. Emil lukket øynene. – Du tok valget for meg. – Jeg vet. Og det angrer jeg på hver dag. Isabella så fra den ene til den andre. – Dere to har mer historie enn jeg visste. Emil lo kort, nesten bittert. – Du aner ikke. Stillheten som fulgte var lang. Men det var ikke en fiendtlig stillhet. Mer som en stillhet der jorden selv holdt pusten, ventet på neste ord. Det var Emil som brøt den. – Greit, sa han lavt. – Jeg skal hjelpe deg. Offisielt. Profesjonelt. Men med én betingelse. Mats rettet seg opp. – Hvilken? Emil tok et skritt nærmere. Øynene var seriøse, nakne for masker. – Ingen flere hemmeligheter. Ikke en eneste. Hvis du holder tilbake én ting – én – så drar jeg. For alltid. Mats kjente det brenne i brystet. Ikke av frykt denne gangen. Av visshet. – Avtale. Emil nikket. – Da starter vi i dag. Men først... Han vendte seg mot Isabella. – Du må dra tilbake til byen. – Hva? protesterte hun. – Du tror jeg lar dere to være alene med dette? – Ja, svarte Emil bestemt. – For dette er ikke ditt å stå i. Og hvis Lorenzo får vite du er her, gjør det alt verre. Mats møtte Emils blikk. Dette var Emil når han tok kontroll. Når han beskyttet. Det var sider Mats husket, men som nå var skarpere, sterkere. Mer moden. Isabella

satte hendene i siden. – Jeg liker ikke dette. – Jeg vet, svarte Emil. – Men jeg trenger deg trygg. Isabellas ansikt myknet. – Alltid den samme, bror. – Ja, sa Emil stille. – Alltid. Hun klemte ham raskt, så Mats. – Og du, Mats... hvis du sårer ham én gang til, behøver ikke Ordenen finne deg. Jeg gjør det selv. Mats nikket, alvorlig. – Jeg vet. Og du har min fulle rett. Isabella fikk et lite smil i øyekroken, snudde seg og forlot vingården. Da støvet etter bilen hennes la seg, sto Mats og Emil alene igjen. For første gang på lenge uten en tredje stemme mellom dem. Emil vendte seg mot ham. – Det er mye arbeid. Dager og netter. Og du kommer til å hate meg for hver beslutning jeg tar. Men hvis vi gjør dette riktig... kan vi redde vingården. Mats kjente det som om solen traff ham på nytt. – Og hva med oss? spurte han forsiktig. Emil holdt blikket hans lenge. – Det får vi se, Mats. Det får vi se. Resten av dagen lå en trykkende varme over vingården. Solen brant, men luften var tung av fuktighet og noe annet... noe unnvikende. Som om markene visste at noen hadde gått mellom dem med dårlige intensjoner. Mats og Emil jobbet side om side i timevis. Emil beveget seg som en mann som var født i vinranker – hver gest var presis, hver avgjørelse instinktiv. Mats beundret det. Det hadde han alltid gjort. Men nå, etter alt, føltes det enda sterkere. Mer dyrebart. Mer personlig. Emil gikk mellom radene, vurderte skader, ga instruksjoner, og Mats fulgte dem uten protest. Det var nesten som før... bortsett fra at alt mellom dem nå var fylt av et ti år gammelt ekko. – Du gjør det feil, sa Emil plutselig. – Hva? svarte Mats og rettet seg opp. – Se her. – Emil tok ranken i hendene, og Mats gikk nærmere. – Du binder for hardt. Da knekker den. Du må kjenne presset. Kjenne når den gir etter, ikke når den bryter. Mats så på fingrene hans. De beveget seg som om de danset med planten. – Jeg husker at du alltid var bedre enn meg på dette, sa Mats. Emil så opp. Blikkene deres møttes så nært at solen glitret i øynene hans. – Du husker forbausende mye for en som forsvant. Mats kjente ordene som et kutt, men han svelget og nikket. – Jeg husker mer enn du tror. For første gang den dagen myknet Emils trekk litt. Bare litt. – Jeg vet du gjør det, Mats... men det er det som gjør det vanskelig. De holdt blikket. For lenge. Som om ingen av dem helt klarte å se bort først. Så snudde Emil seg brått. – Vi må sjekke området bak huset. Det har vært mye fukt der, og jeg vil se om roten er intakt. Han gikk foran. Mats fulgte. De tok veien rundt huset, der vegetasjonen var tettere. Røttene fra et gammelt fikentre presset seg gjennom murene, og gresset vokste høyt. Det var skygge her. En annen slags stillhet. – Jeg har aldri likt denne siden av huset, mumlet Emil. – Hvorfor ikke? – Den føles... intim. Som om noe skjuler seg her. – Kanskje gjør det også det, sa Mats med et forsiktig smil. – Mats, ikke start med det nå. – Hva? Du er den som hører stemmen til jorden. – Jorden snakker ikke. Den... advarer, sa

Emil. Mats så på ham. – Og hva advarer den deg om nå? Emil stanset. Øynene hans gikk gjennom terrenget, som om han kunne lese fukt, jord og liv som et kart. – At faren din ikke hadde kontroll på alt han gjorde, sa han stille. Mats pustet tungt ut. – Jeg vet. – Og at du må vite mer før du står helt alene i dette. Plutselig sparket Emil bort en løs stein... og en svak lyd klang under bakken. Metallisk. Tomt. Begge stanset. – Hørte du det? spurte Emil lavt. – Ja. De falt ned på kne og fjernet gresset med hendene. Jorden var løsere enn den burde være. Røttene var forstyrret. Som om noen hadde vært her før dem. Mats dro bort et tjukt lag mose og avslørte en metallring, rusten men solid. Emil stirret. – Det er en luke. Mats grep ringen og løftet. Jernet protesterte med en lang, sørgmodig knirking, og en dyp, mørk åpning under huset kom til syne. En skjult kjeller. Ingen vinduer. Ingen lys. Bare mørke. Og en lukt av gammel vin, støv... og noe udefinerbart, som om luften der nede hadde stått stille i ti år. Emil tok et skritt tilbake. – Dette... dette fantes ikke da jeg var her sist. – Det må ha vært skjult, sa Mats. – Skjult for hvem? oss? Lorenzo? Ordenen? Mats så ned i mørket. Et ukjent rom. En hemmelighet faren hans tydelig hadde ønsket å begrave. – Vi må gå ned, sa han. – Vent, svarte Emil raskt. – Mats... vi vet ikke hva som er der. Eller hvem. – Derfor må vi se. – Du er altfor modig for ditt eget beste. – Jeg er ikke modig, Emil. Bare lei av å løpe. Emil så på ham, og noe ved de ordene fikk ham til å stivne. Kanskje fordi de to for første gang delte samme mål: ikke å la fortiden styre dem mer. – Greit, sa Emil motvillig. – Men jeg går først. – Som om jeg ville latt deg gjøre det, svarte Mats og hoppet ned på stigen før Emil kunne reagere. – Mats! Du – Jeg sa jeg var ferdig med å løpe. Det var mørkt. Kjølig. Fukten krøp inn i huden som en advarsel. Emil kom like bak, og stigen ristet svakt under vekten. Da føttene deres traff gulvet, tente de en av de gamle lampene på veggen. Lyset spredte seg som en svak glød og avslørte et rom ingen av dem hadde sett før. Det var større enn de hadde trodd. En slags hemmelig vinlagring eller møtekjeller. Hyller langs veggene. Et bord med papirer. En veltet stol. Og midt på gulvet, i et perfekt lag av støv, lå fotspor. Nylige. Emil pustet inn skarpt. – Noen har vært her – før oss. Mats knyttet hendene. – Da er det på tide vi finner ut hvem. Støvet på gulvet lå tykt – men fotsporene var ferske. Noen hadde gått her, nylig. Ikke bare ett par spor. To. Én person med tunge steg, en annen med lettere, raskere skritt. Som om én hadde ledet, og en annen hadde fulgt – eller forsøkt å komme seg unna. Emil kneelte ned og studerte avtrykkene. Fingrene hans beveget seg forsiktig over støvet, som om han kunne lese historien gjennom teksturen alene. – Disse er... minst én dag gamle, sa han lavt. – Kanskje to. De går mot den bakre veggen... og forsvinner her. Mats fulgte med blikket. Sporene stoppet foran en del av veggen som så

mørkere ut enn resten. Mindre støv. Som om den delen nylig var åpnet – eller lukket. – Det er en dør, sa Mats og la hånden mot murflaten. Murverket hadde en svak sprekk, og da han presset, ga veggen etter med et mykt, hul lyd. En skjult mekanisme, gammel, men fortsatt fungerende. Emil tok et skritt bakover. – Mats... er du sikker? – Nei, svarte Mats. – Men vi må. Sammen pushet de døren opp. En kald trekk slo mot dem, lukt av fukt og gamle dokumenter, blandet med noe mer syrlig... som om luften der inne hadde vært fanget for lenge og ikke ønsket å slippes løs. Rommet innenfor var lite, et arkiv. Smale hyller, mapper stablet haphazard, flasker med prøver av jord og druekjerner fra flere tiår. Faren hans hadde vært besatt av dokumentasjon. Det visste Mats fra før. Men dette... dette var noe annet. Emil lystet rundt med mobilen. – Se her, sa han. På en øverste hylle lå en mappe med et symbol på forsiden. Symbolet. Ordine della Pietra. Mats svelget tungt. Emil rakte ham mappen forsiktig, som om den kunne eksplodere. Den var tung av dokumenter. Brev, kontrakter, notater, fotografier. Mats åpnet den sakte. Øverst lå et brev datert noen måneder før farens død. Jeg kan ikke gjøre dette mer. Dere lovet beskyttelse, men dere tar alt. Vingården er ødelagt. Min sønn er truet. Og hvis dere kommer etter ham igjen – kommer jeg til å avsløre alt. Dette er min siste advarsel. Brevet var signert med farens navn. Stivt. Urolig. Emil pustet tungt. – Han prøvde å bryte seg fri. – Og de drepte ham for det, sa Mats stille, stemmen nesten oppløst. – Mats... det står ikke det. Ikke direkte. – De trengte ikke skrive det. Dette er dødsdommen hans. Og de vet at jeg fant den. Han strammet hånden rundt papiret. – Derfor sabotasjonen. Derfor truslene. Derfor alt. Emil sto tett ved siden av ham nå. Så nært at Mats kunne kjenne varmen fra kroppen hans, selv i det kalde rommet. – Mats... hør på meg, sa Emil rolig. – Vi kan gå til politiet. Vi kan gå til advokater. Vi trenger ikke gjøre dette alene. – Politiet? sa Mats og lo kort, bittert. – Politiet i denne regionen er i lomma på folk som Lorenzo. Kanskje til og med på Ordenen selv. Emil la en hånd på armen hans. – Da drar vi. Vi drar nå. Vi reiser vekk og kommer tilbake når vi vet mer. Dette huset er ikke trygt. Mats snudde seg. Så ham rett inn i øynene. – Jeg kan ikke dra. Dette er alt jeg har igjen av faren min. Av familien min. Av... oss. Emils øyne myknet. Han tok et steg nærmere, nesten uten å være klar over det. – Mats... du trenger ikke være sterk alene lenger. – Jeg vet ikke om jeg kan la deg være her, sa Mats med stemmen grov. – Det er deg de brukte mot meg sist. Det var deg de truet med. Jeg kan ikke miste deg. Ikke en gang til. Emil så på ham lenge. Sårt. Mykt. Som om tiden falt tilbake ti år. – Og jeg kan ikke miste deg heller, svarte han, lavt som en hemmelighet. Luften mellom dem ble elektrisk. Ikke romantisk, ikke seksuell – men som en dyp, tung streng som strammet seg over så mange år. To liv som endelig

sto på samme side, i samme rom, med samme kamp foran seg. Emil tok hånden bort fra armen hans – ikke fordi han ville, men fordi han måtte tenke. – Mats... jeg vet ikke hvor dette fører oss. Jeg vet ikke hva vi er nå. Men én ting vet jeg: Du skal ikke stå i dette uten meg. Mats svelget hardt. – Jeg vet ikke om jeg fortjener det. – Kanskje ikke, svarte Emil med et lite, skjevt smil. – Men vi begynner ikke med fortid. Vi begynner med nå. Så, akkurat i det øyeblikket bindingen mellom dem ble synlig som en levende tråd – hørtes det en lyd ovenfra. Tung. Skjærende. Som noe stort som ble dratt over gulvet. Emil stivnet. – Det kom fra stuen. Mats tente lampen igjen, grep mappen, og sammen gikk de mot stigen. Da de klatret opp, var huset stille. For stille. Mats tok et forsiktig steg inn i stuen, Emil rett bak. Og der... midt på bordet... lå noe som ikke hadde vært der da de gikk. En vinflaske. Gammel. Uåpnet. Med en etikett de kjente – farens private reserve, fra året Mats dro. På korken var noe risset inn. Symbolet. Igjen. Og en liten lapp hang rundt flaskens hals. Det du leter etter, vil du ikke like. Snu nå. Sist gang ga vi deg en sjanse. Denne gangen får du ingen. Emil tok et skritt nærmere flasken, men Mats grep armen hans. – Ikke rør noe. Emil så på ham. – Mats... hva gjør vi? Mats så rundt seg. Skyggene i huset virket tykkere nå. Rommet kaldere. Som om Ordenen selv sto i hjørnene og fulgte med. – Vi holder oss her i natt, sa Mats. – Og i morgen... begynner vi jakten for alvor. Emil nikket. – Sammen? Mats møtte blikket hans. – Alltid. Natten la seg tung over vingården som et teppe av mørk fløyel. Ingen vind. Ingen måne. Bare en stillhet som virket unaturlig, som om landskapet selv holdt pusten sammen med Mats og Emil. Huset føltes annerledes etter funnet i den skjulte kjelleren. Skumringen hadde tatt med seg en uro som fylte hvert rom, hver krok, som om Ordenen hadde gått gjennom huset og etterlatt et usynlig avtrykk. Emil sto ved vinduet og så ut, armene tett rundt kroppen, som om kulden hadde krøpet langt under huden. Mats satt ved bordet med den tunge mappen foran seg. Lampegløden var svak, men nok til å avsløre ordene som kunne rive alt han visste om faren i stykker. Han så opp. – Emil... alt her inne peker på at faren min visste hva som kom. At han skjønte han ikke kunne stoppe dem alene. Emil vendte seg mot ham, ansiktet halvt skjult i skygge. – Og han trodde du kunne? – Jeg vet ikke hva han trodde. Bare at han forsøkte å holde meg unna. Holde deg unna. Emil gikk sakte over gulvet og satte seg ved siden av ham. Det var ikke slik det hadde vært før, da de satt tett fordi de ville. Nå satt de tett fordi de måtte. Men nærheten var der like fullt – en stille puls under alt det farlige. – Mats... vi må være rasjonelle, sa Emil, rolig men fast. – Dette er mer enn en familiehemmelighet. Mer enn sabotasje. Dette er organisert. Planlagt. Og hvis de virkelig kommer etter deg... så— – Da drar du, avbrøt Mats brått, stemmen hardere enn han mente. –

Emil, hvis noe skjer, så drar du. Du blir ikke her. Emil stirret på ham. – Tror du virkelig jeg forlater deg nå? – Ja. Hvis det betyr at du lever. Emil lente seg frem og la hånden på mappen. – Det er ikke du som avgjør det. Ikke denne gangen. Mats ble stille. Han hadde ikke noe svar til det. Emil lukket mappen og la den forsiktig på bordet. – Vi trenger oversikt, sa han. – Dette... alt dette... kan ikke bare ligge her uten system. Vi må vite hvilke økonomiske avtaler faren din hadde. Hvem han jobbet med. Hvem som truet ham først. – Jeg vet, svarte Mats. – Men det er mye. Og noen av dokumentene er kodet. Se her— Han åpnet et ark med tall og merker som så ut som tilfeldige symboler, men han visste faren hans aldri skrev noe tilfeldig. Emil studerte papiret. – Han brukte dette mønsteret før. Jeg husker han nevnte det, et slags personlig system for å skjule leverandører når han jobbet med eksklusive druer. – Så du tror dette er...? – Navn, svarte Emil. – Eller steder. Eller begge. Mats sank tilbake i stolen. – Jeg trenger mer enn bare min egen hukommelse for å forstå dette. Emil så på ham. Øynene hans var mørke, men fulle av noe varmt under. – Du har meg. Mats så raskt bort, som om blikket var for mye. For nært. For ærlig. Plutselig, uten forvarsel, hørtes en høy lyd fra utsiden. Metall mot stein. En skarp, revende klang som fikk Emil til å sperre opp øynene. – Der var det igjen, sa Emil. – Den samme lyden som i går. Mats var allerede på vei mot døren. – Vi sjekker det. – Jeg blir med. – Emil— – Ikke start. De gikk ut sammen, langsomt, stille, som to som visste at mørket ikke lenger var tomt. Lampelyset fra huset nådde ikke langt, og natten rundt dem lå som en mørk vegg. Alt de kunne høre var ekkoet av den metalliske lyden, fortsatt vibrerende i luften. – Lyden kom derfra, sa Emil og pekte mot redskapsskuret ved vinmarkens kant. Skuret var gammelt, med en hengslet dør som alltid hadde vært løs. Nå sto den helt åpen, svingende lett i vinden som endelig hadde våknet. Mats gikk fremst. Emil bak, men tett nok til at Mats kunne føle ham der som en slags skjold han selv ønsket å være. Da de kom frem, stoppet de begge. Skuret var tomt. Ikke bare for lyden. Tomt for verktøy. Alle sakser. Alle kniver. Alt utstyr – borte. Emil gikk inn, hjertet tydelig i halsen. – Mats... alt er fjernet. Det betyr at— – Noen skal gjøre noe mer, fullførte Mats lavt. – Og de ville ikke at vi skulle ha noe å forsvare oss med. Da hørte de noe nytt. Over hodene deres. Et sted i mørket. Først svakt. Så tydeligere. Steg. Ikke mange. Bare ett par. Rolige. Presise. Emil tok et skritt nærmere Mats. – Det er noen der ute. – Jeg vet. – Hva gjør vi? Mats så rundt seg, men mørket avslørte ingenting. Det var som å stirre inn i et gap som stirret tilbake. – Vi trekker oss inn, sa Mats stille. – Ikke fordi jeg er redd. Men fordi jeg ikke risikerer deg her ute. Emil svarte ikke, men blikket hans sa alt. De gikk tilbake mot huset, side om side. Stegene bak dem stoppet aldri – ikke nærmere, ikke fjernere. En skygges føtter på

jorden som fulgte, men aldri viste seg. Da de kom inn og låste døren bak seg, sto de lenge uten å snakke. Bare pusten deres fylte rommet. Til slutt sa Emil: – Mats... dette er mer enn en trussel. Dette er en jakt. Mats lukket døren forsvarlig, satte på kjettingen, og vendte seg mot ham. – Da jakter de feil mann. For denne gangen skal jeg ikke løpe. Emil trådte nærmere ham. Bare en halv meter mellom dem. Nok til at Mats kunne kjenne varmen. – Denne gangen, Mats... løper vi ikke noen av oss. Den natten sov ingen av dem. Mats satt ved bordet med dokumenter strødd ut foran seg. Emil sovnet til slutt, men bare i korte glimt, sittende i lenestolen ved vinduet – som om kroppen hans ikke tillot ham å slippe vakt. Og utenfor... ..var det noen som gikk mellom rankene. Rolig. Tålmodig. Ventende. Dagen brøt frem uten varme. Solen sto lav og blek, som om også himmelen vegret seg mot å varmes opp etter nattens uro. Emil sto først opp, selv om han knapt hadde sovnet. Øynene hans bar en glans Mats ikke hadde sett før – ikke bare trøtthet, men en stille frykt som lå dypt og langvarig. Mats hadde duppet av ved bordet, hodet hvilte på armene mellom papirer og farens notater. Da han våknet og så Emil ved vinduet, rettet han seg brått. – Alt i orden? spurte Mats, stemmen hes av søvn og bekymring. Emil svarte ikke med det samme. Han sto stille og stirret ut, som om det han så ute i vinmarken var mer enn Mats kunne gjette. Mats gikk bort til ham og så ut gjennom glasset. Og hjertet hans sank. Flere av vinrankene – de som Emil hadde jobbet på i går – lå flate. Ikke veltet, ikke tilfeldig skadet... men knust. Som om noen hadde trampet, sparket eller slått dem med tunge redskaper. Jorden rundt var grovt forstyrret. Den friske planten som hadde sprunget ut dagen før, lå skåret av i en ren, kald linje. Emil trakk pusten skarpt, som om noe rev i brystet. – Nei... nei. Hvorfor... disse var friske. Jeg reddet disse. De var stabile. Mats la hånden på skulderen hans. – Emil... – Ikke si det. Ikke si det var forventet. Ikke si det er det samme. Det... dette var ikke tilfeldig. De visste nøyaktig hvilke planter som var sterkest. Hvilke som kunne gi en god høst. Det var sant. Sabotasjen var kirurgisk. Presis. Emil gikk ut før Mats rakk å stoppe ham. Mats fulgte etter, men holdt avstand, for dette øyeblikket tilhørte Emil. Jorden hadde alltid vært hans språk, hans trygghet, hans pust. Og nå så det ut som om noen hadde strupet den. Da Emil nådde ned til de ødelagte rankene, sank han ned på kne. Han tok en av de avrevne grenene mellom hendene og lukket øynene. – De tok alt... hvisket han. – Hele raden. Mats... jeg jobbet så hardt for å få den tilbake. Jeg... Stemmen brast. Mats hadde aldri sett Emil slik. Ikke engang den natten for ti år siden da de begge gråt i mørket, etter en sårbarhet som aldri fikk vokse. – Emil... dette er ikke din feil. – Jo, svarte Emil, stemmen glitrende av sinne og sorg. – Jo, det er det. Jeg visste bedre. Jeg visste at vi skulle ha satt opp

lysere grenser, jeg visste at vi skulle ha låst skuret bedre, jeg visste at— – Det er ikke din feil, gjentok Mats og satte seg ned ved siden av ham. – Hør på meg. Dette er ikke naturens verk. Dette er mennesker med intensjon. Profesjonell intensjon. Emil presset fingrene mot øynene, som om han forsøkte å holde tårene inne. – Jeg er så lei av å miste ting, Mats. Den setningen slo Mats rett i brystet. Han kunne ikke engang svare først. Det var for mye i den. For mange lag. Emil trakk pusten, men det var et ujevnt, skjelvende drag. – Før deg... mistet jeg meg selv. Etter deg... mistet jeg tryggheten. Med Lorenzo... mistet jeg kontrollen. Og nå mister jeg dette? Dette som er det eneste stedet jeg noen gang har kjent meg hjemme? Ordene falt som tunge steiner mellom dem. Mats kjente en intens smerte i brystet – en smerte han ikke kunne skjule. Ikke lenger. Han grep forsiktig Emil rundt skuldrene og trakk ham inn mot seg. Det var ikke et romantisk grep. Det var et forsøk på å holde sammen noe som var i ferd med å sprekke. Emil strittet først imot – av vane, av stolthet – men så brast han. Kroppen hans sank inn mot Mats' bryst, og Mats holdt ham som om Emil var det eneste som holdt ham selv på bakken. – Emil... jeg vil ikke at du skal miste mer. Ikke dette. Ikke meg heller. Ikke én gang til. Emil ristet svakt på hodet mot skulderen hans. – Jeg vet ikke om jeg klarer å tro på deg... men jeg vil så gjerne. – Da lar du meg bevise det, svarte Mats. De satt slik en stund. Emil med hendene knyttet hardt rundt sin egen jakke, Mats med armene stramt rundt ham som om det kunne holde verden ute. Til slutt rettet Emil seg og tørket øynene med håndbaken. – Vi må finne ut hvordan de kom inn. Dette var gjort i natt. Jeg hørte ingenting. – De må ha brukt skuret, svarte Mats. – Eller den gamle serviceveien bak åsen. Den har ingen sees fra huset. Emil reiste seg. – Da sjekker vi alt. Alle innganger. Alle stier. Jeg nekter å la dem gjøre dette igjen. Mats smilte svakt, selv om hjertet var tungt. – Det er den Emil jeg husker. Emil så på ham. – Den Emil du husker... var ikke sterk nok. Den Emil jeg er nå... han løper ikke. Da de begynte å undersøke området rundt sabotasjen, fant Mats noe som fikk blodet hans til å fryse. En liten metallgjenstand glitret mellom jordklumpene. Han bøyde seg og løftet den forsiktig opp. En knapp. Nesten som fra en uniform eller dyr jakke. Stilig. Elegant. Med et symbol han nå kunne gjenkjenne uten tvil: Ordine della Pietra. Emil kom over skuldrene hans. – Er det...? – Bevis, sa Mats hardt. – Et spor de ikke mente å legge igjen. Emil så på ham, og blikket som møtte Mats sitt var farligere, roligere og mer bestemt enn noe han hadde vist før. – Mats... vi har gått fra å være mål... til å være trussel. Og trussel til dem... liker de ikke. Mats reiste seg. – Da må vi være raskere enn dem. Emil hevet et øyenbryn. – Og hvordan foreslår du at vi gjør det? Mats tok et skritt nærmere ham. – Ved å finne ut hvem i Ordenen som stod nærmest faren min. Og hvorfor de

ikke fikk det de ville. – Og hva så? – Så tar vi det fra dem. Emil stirret på ham en lang stund. Ikke redd. Ikke sint. Bare... imponert. Og litt skremt. – Du er ikke den samme Mats som dro for ti år siden. – Nei, svarte Mats. – Den Mats hadde ingenting å miste. Denne Mats... har alt å miste. Emil så ned, rødmet lett, men snudde seg før Mats kunne si noe. – Vi trenger Isabella. Hun må se dette. – Hun kommer uansett hit i dag, svarte Mats. – Hvordan vet du det? spurte Emil. – Hun drar ikke uten å vite at du er trygg. Emil stoppet. Snudde seg. Et blikk Mats ikke glemte. – Og du? Er jeg trygg hos deg? Mats' svar kom fra et sted dypere enn logikk. – Alltid. Emil svelget, som om ordene traff hardt. – Da begynner vi. Isabella ankom vingården rett etter middag, tidligere enn forventet. Det var som om hun hadde kjent på kroppen at noe hadde skjedd – som om båndet mellom henne og Emil var sterkt nok til å dra henne tilbake hit uten at noen ringte. Hun steg ut av bilen med en energi som slo som en vind gjennom tunet. Øynene hennes tok inn alt på sekunder: den ødelagte raden, jorden som var rottet opp, knappen fra Ordenen som Mats holdt i hånden. – Jeg visste det, sa hun tungt. – Jeg visste de kom til å gå lenger. Emil gikk henne i møte. – Vi var for sent ute, Isabella. – Nei, sa hun og grep brorens hånd, hardere enn han forventet. – Dere var modige. Det er de som er desperate. Hun så seg rundt, og blikket falt til slutt på Mats. – Vis meg alt. Mats rakte henne knappen. Hun tok den mellom fingrene, snudde den, leste symbolet. Ansiktet hennes ble hardt, som om hun kjente igjen mer enn hun ville si. – Denne... har jeg sett før. Mats og Emil så på hverandre. – Hvor? spurte Emil. Isabella pustet tungt, som om ordene veide tonn. – Hos faren deres. De gikk inn i huset. Stemningen var tett, mørk, forventningsfull. De satt rundt bordet, og Isabella la knappen foran seg som en anklage. – Dere husker kanskje at jeg var her en gang for mange år siden, sa hun. – Da dere var yngre. Da faren deres fortsatt var... ja, mindre ødelagt enn han ble. – Jeg husker det, sa Mats. – Du og Emil var uatskillelige da. Isabella smilte skjevt. – Vi er vel det ennå. Men det var noe annet jeg så den gangen. Noe jeg aldri fortalte Emil. Fordi det ikke virket viktig. Fordi jeg ikke forsto hva det betydde. Emil lente seg fremover. – Hva så du? Isabella vendte blikket mot Mats. – Jeg så faren din med en mann. Utenfor huset. Han ga faren din akkurat en slik knapp. Ikke som en gave... men som et tegn. Som et løfte. Eller en trussel. Jeg var for ung til å skjønne det da. Mats kjente kulden krype oppover ryggen. – Hvordan så han ut? – Elegant. Velkledd. Altfor rolig. Han bar seg som en mann som ikke trengte å si mye. Jeg glemmer ikke hvordan han så på faren din. Som om han eide ham. Mats lukket øynene. Et bilde formet seg, uklart men voksende: en skygge, en stemme, en mann faren hans ba ham aldri nevne igjen. Det var lenge siden – men han husket frykten. Emil så fra Mats til Isabella. – Dette betyr at

Ordenen hadde et ansikt her. Ett konkret medlem på gården. En som kontrollerte faren hans direkte. Isabella nikket. – Og hvis han er den samme som står bak sabotasjene nå... Hun avsluttet ikke setningen. Det trengte hun ikke. Emil strøk hånden over ansiktet, som om informasjonen var for tung. – Det gir mening. De vil ikke at vingården skal gjenoppstå uten dem. De vil ikke miste kontroll. – Og de vil ikke at sannheten skal ut, sa Mats. – Det er mange år med ulovlige avtaler på disse papirlappene. Isabella lente seg frem. – Mats... faren din gjorde kanskje feil. Mange feil. Men han forsøkte å beskytte deg. Og han ville aldri ha ønsket at du skulle gå inn i dette alene. Mats pustet ut. – Jeg er ikke alene. Han så på Emil. Og denne gangen vendte ikke Emil bort blikket. Emil svarte stille: – Nei, du er ikke det. Det var et øyeblikk der alt sto stille. Som om huset holdt pusten, som om vinrankene lyttet, som om farens skygge var der — litt varmere, litt mindre truende — fordi de endelig sa sannheten høyt. Men så kom lyd. En dyp, rungende bank på døren. Ikke et tilfeldig slag av vind. Ikke en nabo. Tre tunge dunk. Mats reiste seg umiddelbart. Emil gjorde det samme, og Isabella sto bak dem med hendene knyttet. – Ikke rør døren, sa Emil. Mats ignorerte ham halvt, men stoppet før han tok i håndtaket. Han så mot de andre. – Er dere klare? – Så klare som vi kan være, svarte Isabella. – Du skal ikke åpne, hvisket Emil. – Dette er ikke en venn. – Jeg vet, svarte Mats. – Men å late som vi ikke er her, gjør oss bare svakere. Mats løftet hånden mot håndtaket. Da hørtes det igjen. Én gang. Tydelig. Som et varsel. Et ark ble dyttet under døren. Mats bøyde seg og plukket det opp. Isabella holdt pusten. Emil trådte nærmere, skulder mot skulder. Mats leste. Og ansiktet hans forandret seg. Emil tok papiret og leste selv. Du leter etter feil mann, Mats. Hvis du vil kjenne sannheten, må du slutte å se bakover — og begynne å se deg rundt. Noen av dine nærmeste vet mer enn du tror. Det var signert med symbolet. Bare symbolet. Emil så opp. Øynene mørke, intense, fylt med en ny frykt. – Mats... dette betyr — Jeg vet, svarte Mats lavt. – De sier... noen av oss vet mer enn vi sier. Isabella tok et steg bakover, som om gulvet ble mykere under henne. – Det der... betyr det jeg tror det betyr? Mats' blikk gikk raskt mellom dem. Emil. Isabella. Huset. Dokumentene. Alt som lå under og over jorden. Han svelget hardt. – De prøver å splitte oss, sa Mats. – Eller så forteller de sannhet, hvisket Emil. Mats pustet tungt ut. – Uansett hva det er... begynner det her. Han knep lappen mellom fingrene. – Vi må finne ut hvem i denne familien som ikke har fortalt oss alt. Emil møtte blikket hans. Det var et blikk som så gjennom ham, inn i ham — og fant både frykten og styrken. – Mats... dette er større enn oss to. Men vi står i det sammen. Mats svarte uten å nøle. – Alltid. Og for første gang på lenge, kjentes ordet sant. Rett før mørket falt igjen, visste de tre ting: 1. Faren døde

ikke uten grunn.² Ordenen ville ikke stoppe.³ Noen nær dem bar på en hemmelighet som kunne knuse alt. Det var tidlig morgen igjen da Mats og Emil kjørte ut fra vingården. Luften var klarere enn de foregående dagene, men noe urolig hvilte over landskapet – som om skyggene fortsatt lå på lur under jordoverflaten, klare til å komme frem når solen snudde ryggen til. Mats kjørte, Emil satt i passasjeret med en perm i fanget. Dokumentene fra farens skjulte kjeller lå spredt mellom dem, og Emil hadde brukt store deler av natten til å sortere, lese og analysere. Det var første gang Mats virkelig så hvor dypt Emil kunne gå i detaljer når noe betydde mye. Og dette betydde alt. – Er du sikker på at vi burde dra alene? spurte Emil, uten å se opp fra papiret. – Vi må, svarte Mats. – Isabella er tryggere på avstand. Dessuten er dette noe vi trenger å gjøre sammen. Emil pustet ut og lukket permen. – Jeg fant noe i natt. I den kodearkbunken. Noe jeg ikke la merke til før jeg ble trøtt nok til å se mønsteret. Mats kastet et blikk på ham. – Hva da? – Navnene. Kodene. De peker alle i samme retning. Faren din hadde mest kontakt med to personer. Én her i regionen... og én som bor i utkanten. En vinmaker. En eldre mann ved navn Vittorio. Mats kjente navnet som et urolig ekko fra fortiden. – Han bodde nær oss da jeg var liten. Vi pleide å besøke ham. Faren min sa alltid han var klok, men... vanskelig. – Han er den eneste vi vet faren din møtte flere ganger siste måned før han døde, sa Emil stille. Mats nikket. – Da må vi snakke med ham. Veien til Vittorios vingård gikk gjennom smale, svingete stier som krysset bratte åssider. Emil stirret ut vinduet, ikke for å nyte utsikten, men for å følge med. Hele tiden. Øynene hans var skarpe, våkne, som om han forventet at noen skulle komme opp bak dem hvert øyeblikk. – Tror du vi blir fulgt? spurte Mats. – Jeg vet det ikke... men jeg føler det, svarte Emil. – Som et trykk mellom skuldrene. Mats svelget. Det samme trykket hadde han kjent i natt. – Uansett hva, vi kan ikke stoppe nå, sa Mats. – Nei, sa Emil lavt. – Ikke nå. De kjørte videre. Etter en stund kom Vittorios eiendom til syne: en liten, værslitt vingård som lå klemmt inn mellom to åser, som om den skjulte seg fra verden. Det var noe dystert over stedet. Ikke ondt, men tynt – som om livet sakte hadde silt ut av jorden der. En eldre mann satt på en stol i solkanten. Han reiste seg ikke da bilen stoppet, men fulgte dem med et blikk som var både kritisk og trist. Mats gikk ut først. Emil fulgte. – Vittorio? spurte Mats. – Ah. Sønneren av synderen, svarte mannen uten varme. Mats stivnet. Emil var raskt frempå. – Vi ønsker ikke bråk. Vi vil bare stille spørsmål. – Alle som kommer hit med «spørsmål», bringer bråk, svarte Vittorio og reiste seg. Kroppen hans var skrøpelig, men blikket var sylskarpt. – Men du... du er Emils gutt? Emil blinket overrasket. – Jeg... var det, ja. – Hah. Du tror jeg ikke kjente igjen det ansiktet? Da dere var unge, løp dere over disse markene som

to fjellgeiter. Du var alltid etter ham. Nå er det motsatt. Mats ble rød i kinnene, men han sa ikke noe. Vittorio satte seg igjen. – Så. Hva vil dere? Mats tok et skritt frem. – Vi er her for å spørre om faren min. Hva som skjedde... de siste ukene hans. Vittorios øyne ble smalere. – Du spør om døden hans, altså. – Ja. Vittorio lente seg tilbake, så mot åsene som om de lyttet. – Han var redd. Redd for første gang siden jeg møtte ham. Det var som om noe presset ham inn i et hjørne. Som om han visste at han var den eneste som kunne stå imot... men at det kom til å koste ham. Emil så på Mats. – Hva sa han til deg, konkret? – At han hadde gjort en feil for mange år siden, svarte Vittorio. – En stor feil. Han hadde sluppet folk inn som aldri burde vært her. Folk med penger. Penger han trodde skulle redde gården hans... men som i stedet ødela den. Mats følte det stramme i brystet. – Ordenen. Vittorio så på ham. – Så du vet det. – Litt. – Da vet du også at de ikke glemmer. Eller tilgir. Emil trådte nærmere. – Vittorio... visste du at de truet Mats? Og meg? Vittorio lukket øynene tungt. – Jeg visste nok. Faren din ba meg holde dere unna. Men han klarte ikke å redde dere fra alt. – Visste du... at de truet faren min direkte? spurte Mats. – Truet? sa Vittorio og åpnet øynene igjen. – Nei, gutt. De gjorde verre. De presset ham. De tok fra ham. Og den siste gangen jeg så ham... da var han ikke bare redd. Han var ødelagt. Mats kjente det som et slag. Emil la hånden på ryggen hans. – Hva sa han, Vittorio? Vittorio så lenge på dem begge. – Han sa... «Hvis de ikke får det de vil nå... tar de sønnen min først.» Mats' blod stivnet. Emil pustet inn som om luften var for tykk. – Og hva var det de ville? spurte Emil stille. Vittorio nøyte et øyeblikk. Et farlig øyeblikk. – De ville ha kontroll over noe han gjemte. Mats og Emil vekselvis så på hverandre. – Hva gjemte han? sa Mats. Vittorios blikk ble hardt. – Ikke hva. Hvem. Mats stivnet. – Hva mener du? – Dere må dra, sa Vittorio plutselig og reiste seg skarpt, som om noen hadde snudd en bryter i ham. – Nå. Gå. – Vittorio! Hva vet du? – GÅ! ropte han og skjelte mot veien bak dem. Emil snudde seg – og ble hvit som papir. – Mats... det står en bil der. En svart bil. Motoren av. Ruten mørk. Ikke en tilfeldig bil. Mats kjente adrenalinet skyte gjennom kroppen. – Emil. Inn i bilen. Nå. Vittorio ropte etter dem, ikke sint – redd. – Dere vet ikke hvem dere leker med! Dere må komme dere vekk før – Mats dro Emil med seg, og de løp mot bilen. Den svarte bilen sto stille. Altfor stille. Da Mats satte nøkkelen i tenningen og startet motoren, flimret noe i bakre speil. En skygge. Et ansikt. Et glimt av noe kaldt. Emil grep dashbordet. – Mats... de følger oss. Motoren brølte idet Mats trakk inn gassen. – Ikke denne gangen, sa han. – Denne gangen følger vi sannheten. De kjørte. Og bilen bak beveget seg. Langsamt. Bevisst. Som et rovdyr som akkurat hadde funnet byttet sitt igjen. Bilen bak dem rørte seg med en presisjon som sendte en iskald bølge gjennom Mats' blod. Ikke

raskt, ikke truende – men som en skygge som holdt avstand fordi den allerede visste at flukten var nytteløs. Emil så tilbake, hendene hans knyttet hardt rundt setekanten. – Mats... det er dem. Jeg kjenner det. – Jeg vet. – Hva gjør vi? – Vi kjører. Mats trykket gasspedalen i bunnen. Motoren brølte, hjulene grep tak i grusen, og bilen skjøt fart fremover. Veien var smal, svingete og farlig, men Mats kjente disse åsene som ingen andre. Hver kurve, hvert hulrom i grusen, hvert farlig stup som lå skjult av trær. Den svarte bilen fulgte etter. Alltid samme avstand. Ikke nærmere. Ikke fjernere. Som om den studerte dem. – De kommer ikke til å stoppe, sa Emil, stemmen lav og presset. – Ikke før de får det de vil. – De får ingenting, svarte Mats skarpt. – Men hva vil de? spør Emil, mer desperat nå. – Hvorfor følger de oss? Hva vet de som vi ikke vet? Mats strammet kjeven. – Jeg vet ikke. Men jeg vet én ting: De ville ikke vist seg for oss nå hvis de ikke var sikre på at de hadde kontroll. – Eller at de er redde for at vi er i ferd med å finne noe, sa Emil. Det satte seg som en skarp sannhet mellom dem. Veien delte seg lenger fremme. En vei led ned mot landsbyen, en annen opp langs fjellsiden mot et gammelt utsiktspunkt som Mats husket fra barndommen. – Ned eller opp? spurte Emil raskt. – Opp, svarte Mats. – De forventer at vi kjører mot folk. Ikke bort fra dem. Emil vred seg i setet. – Mats... toppen av åsen leder ingen steder. – Jeg vet. Emil stirret på ham. – Hva er planen? – Overraske dem. – Overraske— Mats, de er en kriminell orden, ikke rådyr! – Har du en bedre idé? Emil åpnet munnen, lukket den, og svelget tungt. – ...Kjør. Bilen klatret oppover. Trærne ble tettere, lyset smalere, veien smal som en tråd. Den svarte bilen fulgte fortsatt, stille som en skygge som aldri mistet fokus. Emil pustet raskere nå. Han tok tak i armlenet, men den andre hånden grep instinktivt etter Mats' arm. Mats så på ham i sidesynet. – Emil... du skjelver. – Jeg... hater fjellkanter, mumlet Emil. – Det vet du. Det gjorde han. Emil hadde alltid vært ukomfortabel i høyden. Selv da de var unge, hadde det vært Mats som dro ham med seg – og Emil som holdt pusten og lot det skje. – Se på meg, sa Mats, og senket stemmen. – Hva? – Ikke se ned. Se på meg. Emil gjorde det. Øynene hans var mørke, nervøse, men også fulle av noe annet: tillit. Betinget, skjør, men ekte. – Jeg slipper deg ikke, sa Mats. – Ikke nå. Emil pustet ut, som om det var svaret han trengte. De nådde toppen. Utsiktspunktet var øde – bare en gammel murkant og en forlatt benk. Utfor stupet lå hele dalen som en åpen håndflate. Mats svingte brått og stoppet bilen på tvers, slik at veien ble blokkert. Emil stirret på ham. – Mats... vi har ingen fluktvei nå. – Vi trenger ikke flukt. Den svarte bilen kom sakte opp bakken. Den stoppet omtrent ti meter unna. Motoren gikk fortsatt, men ingen steg ut. Emil vred seg urolig i setet. – Hva vil de? Mats åpnet døren. – Å vise at de kan nå oss hvor som helst. Men jeg vil se

hvem som sitter der. – Mats! Nei! – Emil... jeg kan ikke være redd lenger. Men Emil var raskere enn han trodde. Han tok tak i Mats' håndledd, grep ham hardt med begge hender. – Ikke gå ut alene. Ikke etter alt som har skjedd. Ikke når jeg endelig vet sannheten om hvorfor du dro. Mats stoppet. Emil pustet hardt. – Jeg mistet deg én gang, Mats. Jeg klarer det ikke igjen. Ikke gå ut uten meg. Noe i Mats smeltet. Helt, brutalt, ømt. – Greit, sa han. – Sammen. De åpnet dørene samtidig. Kulden på toppen av åsen slo mot dem, og vinden bar med seg en lukt av olje, jord og noe metallisk. De gikk fremover. Side om side. Ett skritt om gangen. Hver muskel alert. Hver nerve spent. Den svarte bilen sto stille. Vindusglasset ble senket. Ikke helt. Bare nok til å se noen inni. En skygge. Et omriss av et ansikt. Ikke klart nok til å gjenkjennes, men tydelig nok til å virke menneskelig. Mats ropte: – Hva vil dere?! Stillheten svarte. Emil sto tett ved siden av ham. – Vis ansiktet ditt! Inni bilen løftet skyggen hånden. Et kort holdt mellom fingrene. Et hvitt kort. En beskjed. Mats gikk et skritt nærmere. Skyggen slapp kortet ut av vinduet. Det fløt i vinden og landet for føttene deres. Så ble vinduet rullet opp igjen. Motoren brente. Hjulene spant. Bilen rykket bakover – og kjørte bort, rolig, uten hastverk. Som om alt de kom for, var å levere dette ene kortet. Emil bøyd seg og plukket det opp. Han så på baksiden først. Bleknet. – Mats... du må se dette. Mats tok kortet. På forsiden sto en enkelt setning: Hvis du vil forstå farens død, spør deg hvorfor han fryktet den nærmeste som aldri dro. Og bakpå kortet sto et navn. Ikke Lorenzo. Ikke Vittorio. ISABELLA. Emil mistet pusten. – Mats... dette er en løgn. Det må være en løgn! Mats så på ham. – Jeg vet. Men løgner blir bare brukt når sannheten er nær nok til å skade. Emil sto helt stille. – Mats... tror du...? – Jeg tror de prøver å splitte oss, sa Mats. – Og jeg tror de vet at Isabella er vår sterkeste allierte akkurat nå. Derfor går de etter henne. Men Emil var fortsatt blek. – Eller så vet de noe vi ikke vet. Mats tok ham i skuldrene. – Emil. Se på meg. Emil gjorde det, motvillig. – Jeg tror ikke Isabella er fienden. Jeg tror hun er trusselen mot dem. Og derfor vil de at vi skal mistenke henne. Emil pustet ut, men hender skjelvet. – Jeg kan ikke miste henne heller, Mats. – Det skal du ikke. Og så, før noen av dem klarte å si mer, ringte Mats' telefon. Navnet lyste på skjermen. ISABELLA RINGER... Emil grep Mats' arm. – Svar. Nå. Mats trykket på knappen. – Isabella? Stille. Så, med svak, presset stemme: – Mats... du må komme hjem. Nå. De... de fant meg. Isabellas stemme på telefonen var kvelt, presset, nesten knust. – Mats... du må komme hjem. Nå. De... de fant meg. Mats og Emil stivnet samtidig. Vindens sus over fjellkanten ble plutselig altfor stille. Selv luften føltes som om den ventet på et svar. – Isabella!? Hvor er du? Hva mener du med at de fant deg? Emil lente seg frem og ropte inn i telefonen: – Isabella! Svar meg! Mats kunne høre

henne puste tungt, som om hun løp – eller hadde løpt. – Jeg er på vingården... jeg kom for å lete etter dere... og da kom de... Jeg klarte å låse meg inne på kontoret til faren din. Men Mats... de leter. De VET jeg er her. Emils ansikt forandret seg. Det var ikke panikk, ikke raseri – men en stille, farlig beslutsomhet. En Emil Mats aldri før hadde sett. – Isabella, hør meg nøye, sa han lavt. – Ikke lag lyd. Ikke slipp noen inn. Jeg er på vei. Vi er på vei. Du slipper meg aldri ut av livet ditt igjen hvis du dør, hører du? Et kort, skjevt hulk kom fra telefonen. – Emil... jeg er redd. Det var alt som trengtes. Mats kastet seg bak rattet. Emil smelte igjen døren, og før Mats rakk å starte bilen, grep Emil hånden hans – hardt. – Kjør. Nå. Mats vred nøkkelen, motoren brølte, og de raste nedover åsen. Hjulanten skrapte nesten mot fjellveggen i de skarpeste svingene, men Mats vaklet ikke én gang. Han visste hva som sto på spill. Emil stirret fremover, fingrene hvitt knuget rundt setekanten. Hele kroppen hans var strukket som en streng – og bak øynene hans lå én tanke: Ikke mist henne. Ikke mist henne også. Mats så det. Og hans egen beslutsomhet ble sterkere av det. – Emil... vi får henne ut. Jeg lover. – Ikke lov meg noe du ikke kan holde, snerret Emil – men stemmen bar en sårhet som knuste Mats. – Jeg holder dette, svarte Mats. – Jeg holder alt som handler om dere to. Da de nærmet seg vingården, bremsset Mats brått. Noe var feil. Døren til huset sto på gløtt. Vindusrutene var mørke. Og det var ingen lyd. – De er fortsatt her, hvisket Emil. Mats grep armen hans. – Du holder deg bak meg. Uansett hva vi finner. – I helvete heller, svarte Emil og dro seg løs. – Det er søsteren min. De nærmet seg huset som to menn som allerede hadde sett døden i øynene én gang før – og visste den kunne være bak hver dør. Mats åpnet døren med et raskt rykk. Huset var stille. Av den typen stillhet som ikke er tom, men ventende. – Isabella!? ropte Emil, stemmen sprukket av panikk. Ingen svar. Mats snudde seg. – Kontoret. Hun sa hun var der. De løp opp trappen. Hvert steg, som slag mot gulvet, dunket gjennom det tomme huset. Da de nådde døren til kontoret, så de den: Merker etter spark. Tunge. Voldsomme. – De prøvde å komme inn, sa Emil. – Men døren holdt, svarte Mats. Han banket forsiktig. – Isabella? Det er oss. Stille. Emil presset øret mot døren, og så – svakt – hørte han det: Et hikst. Han kastet seg mot håndtaket. – Lås opp! Nå! En svak klikkelyd lød fra innsiden. Døren åpnet seg. Isabella sto der – skjelvende, hvit i ansiktet, øynene røde av gråt og frykt. Hun løp rett inn i Emils armer, og Emil knelet med henne i gangen, holdt henne som om hun var selve livet. – Jeg er her, jeg er her, Isabella... jeg slipper deg aldri igjen... Hun skalv mot brystet hans. – De var her. Mats... Emil... de var inne i huset. De visste navnet mitt. De visste hvem jeg var. Mats gikk inn i kontoret mens Emil trøstet henne. Rommet var i kaos. Papirer overalt. Skuffene åpnet. En stol veltet. Og på skrivebordet

lå en eneste gjenstand som ikke hadde vært der før: En vinflaske. Den samme typen som før. Med symbolet risset inn. Og et nytt brev. Mats tok det. Hendene hans skalv, men øynene var iskalde. Han leste lavt: Hun vet for mye. Dere vet for mye. Neste gang låser ikke døren seg raskt nok. Gå fra vingården – eller vi tar det du elsker mest. Emil så opp akkurat idet Mats leste siste setning. Blikket deres møttes. Og i det øyeblikket visste begge hva Ordenen hadde gjort: De hadde ikke bare truet vingården. De hadde ikke bare truet dem fysisk. De hadde forstått sannheten. Hva Mats elsket mest. Og nå brukte de det. Emil reiste seg sakte, med Isabella i armene, men blikket hans var rettet mot Mats – mørkt, intenst, rystet. – Mats... hvem tror de jeg er? Hva tror de jeg er for deg? Mats åpnet munnen – men stemmen kom ikke. For første gang i livet var han redd for sannheten ikke fordi den var skummel – men fordi den var altfor ekte. Emil tok to skritt mot ham. – Mats... si det. Mats så på ham. Så på Isabella. Så på flasken. Trusselen. Symbolet. Alt på én gang. Og så sa han det: – De tror... at det du er for meg... er alt. Det jeg aldri sluttet å elske. Det jeg kom tilbake for. Emils øyne fyltes, ikke av tårer – men av en dyp, levende smerte. Og varme. Og frykt. – Mats... du burde ikke ha sagt det. – Jeg vet, sa Mats. – Men det gjør det ikke mindre sant. Isabella så mellom dem, sakte, som om hun forsto hva som hadde vært usagt i ti år. – Dere to... har en kamp foran dere som ikke ligner noe annet, hvisket hun. – Og den begynner nå. Da hørtes en lyd utenfor huset. En bil. Som stoppet. Helt stille. Emil grep Mats' hånd. – De er ikke ferdige med oss. Mats grep tilbake. – Nei. Nå er det vi som ikke er ferdige med dem. Bilen som stanset utenfor vingården laget ikke en lyd. Ikke motorens vibrasjon, ikke dørklikk, ikke noe. Den bare stod der – som en mørk skygge mot den blasse ettermiddagssolen. Mats trakk Emil og Isabella innover i gangen, vekk fra vinduene. Hjertet hans dunket hardt, men rytmen var ikke panikk – det var fokus. Som om noe langt inni ham endelig hadde våknet. Emil pustet fort. – Mats... hvis det er dem – Det er dem, svarte Mats. – Og vi kan ikke bli her. Isabella reiste seg fra gulvet, kroppen skjelvende. Men i øynene hennes brant noe nytt: raseri. – De brøt seg inn på mitt watch. Dette er min feil. Jeg skulle ikke ha vært alene. – Ikke si det, sa Emil og grep skulderen hennes. – Det er ikke din skyld. Det er deres. Mats snek seg til vinduet og trakk gardinen så vidt til side. En mann sto utenfor bilen. En mørk skygge. Han lente seg mot panseret – avslappet, som om dette bare var en vennlig visitt. Men Mats så noe på skoene hans: Støv fra åsen der de ble jaktet i formiddag. Pulsen hans økte. – Vi drar bakveien, sa Mats bestemt. – Nå. Emil nikket uten protest. Isabella sank pusten for å samle seg. Mats tok tak i nøklene, grep sekken med dokumentene og farens mappe. Emil tok med vann, en jakke til søsteren og den lille lommelykten han hadde brukt i

kjelleren. De gikk stille gjennom huset, mot kjøkkenet. Der sto en bakdør som kun faren hadde brukt. En dør ingen andre kjente til – den var skjult bak et forheng og førte rett ut i skogen bak huset. Mats trykket forsiktig på håndtaket. Døren åpnet seg med et lavt knekk. Emil stivnet. – Tror du de har vært her også? – Det spiller ingen rolle, hvisket Mats. – Vi må ut. De tok stegene ut, én og én, og så fort døren var lukket bak dem, var de i dekning under de tykke trærne. Skogen tok dem imot som en mørk kappe. – Hvor drar vi? spurte Isabella lavt. Mats så på Emil. – Vi drar til den eneste som vet mer enn alle oss. Den eneste faren min stolte på helt til slutt. Emil stivnet. – Hvem? – Hans gamle partner. Den mannen jeg aldri fikk treffe. Den han skjulte fra alle. Mats svelget hardt. – Adriano. Emil reagerte som om navnet var et slag. – Adriano? Mats... han forsvant for ti år siden. Samtidig som deg. Ingen vet hvor han er. – Nettopp, sa Mats. – Faren min skrev navnet hans flere ganger i dokumentene. Og Vittorio nevnte noe om at faren min fryktet «den som aldri dro». Det kan ikke være Isabella. Det kan ikke være deg. Og det er ikke meg. Isabella så på ham. – Så du tror Adriano... forlot Ordenen? Eller jobbet for dem? – Jeg vet ikke, svarte Mats. – Men jeg vet én ting: hvis faren min gjemte noe – eller noen – så ville Adriano være den siste koblingen. Emil tok et skritt nærmere. – Og du tror han fortsatt lever? – De dokumentene jeg fant... sa ikke at han døde. De sa bare: «Adriano i skjul». Og farens siste notat hadde en adressekode. En som peker mot fjellbyen nord for oss. Emil så lenge på Mats. – Hvis dette stemmer, så går vi rett inn i farens siste hemmelighet. – Og rett inn i Ordenens jaktmarker, sa Isabella mørkt. Mats pustet inn den kjølige skogsluften, som nå kjentes enda tykkere. – Det er derfor jeg ikke ber dere om å bli med. Jeg drar uansett. Emil tok tak i armen hans – hardt, brennende, som om han nektet ham å forsvinne en gang til. – Mats... ikke si sånn. Ikke snakk som om du er alene. Jeg følger deg. Om det så betyr at jeg bryter med alle instinkter jeg har. Jeg følger deg. Alltid. Isabella la hånden på brorens skulder. – Og jeg. Mats så på dem begge. Og for første gang i livet følte han noe han ikke hadde følt før: At han virkelig ikke var alene. De beveget seg gjennom skogen, raske og stille. Vinrankene lå bak dem som lange, mørke arr i landskapet. Mats holdt listen av dokumenter i hånden, skipet inn i lommen, sjekket sine steg. Emil fulgte nær, alltid våken. Isabella hadde hevet hodet nå – frykten hadde forvandlet seg til noe farligere: mot. Et stykke inn i skogen kom de til en liten åpning der gamle ruiner sto halvveis sunket i jorden. Et gammelt vokterhus, forlatt i generasjoner. Der hørte de det. En gren knekket. Ikke langt unna. For tungt til et dyr. Emil stoppet brått. – De følger oss. Isabella stivnet. – Hvordan i helvete kan de kjenne denne skogen? – Ordenen kjenner alt som tilhører denne gården, svarte Mats. – De vet hver sti faren min

brukte. Emil tok et steg nærmere Mats. – Vi må øke tempoet. Mats nikket. – Helt enig. De begynte å løpe. Lav skogbunn, røtter, steiner – alt fløt under føttene. Emil grep Mats' arm da han nesten snublet, Mats grep Isabellas hånd for å dra henne over en stamme. Lyden bak dem økte. Steg. Flere steg nå. Ikke én mann. To. Eller tre. – De tar oss igjen! ropte Isabella. – Ikke hvis vi rekker elva først! svarte Mats. Emil så på ham som om han var gal. – Elva!? Mats, det er en skrent der! – Jeg vet. En skrent med en sti. En slim sti, men trygg nok. – Jeg drepte deg ikke for ti år siden, men nå skjer det, hveset Emil mens de løp. Mats smilte, selv i panikken. – Da må du fange meg først. Isabella rullet med øynene. – Romantisk timing som alltid, dere to. De brast gjennom en tett busk, og elven kom til syne – langt under dem, brusende, kald. Men Mats hadde rett. En gammel sti løp langs fjellveggen, smal, men gjennomførbar. – Der! ropte han. De løp. Stien var smal som et bånd, men føttene fant feste. Emil holdt en hånd på Isabellas rygg for å stabilisere henne. Mats gikk først – og stoppet brått. – Hva gjør du!? ropte Emil. – Se! Nede ved elvebredden lå noe. En gammel treskilt, falt halvveis i vannet. Men ett ord var synlig. ADRIANO. Emil stirret. – Mats... dette er ikke en tilfeldighet. – Nei. Dette er en beskjed. Isabella snudde seg bakover. Og så hun dem. Tre mørke skygger i skogkanten. Nærmere nå. – Mats! Emil! De er her! Mats grep Emil i hånden uten å tenke. – Vi løper videre! Vi finner Adriano før de finner oss! Emil klemte hånden hans hardt tilbake. – Jeg slipper deg ikke denne gangen. Og sammen løp de inn i skogen. Mot farens siste hemmelighet. Mot Adriano. Mot sannheten. Mot det som skulle bryte alt. De løp i det som føltes som timer, selv om det kanskje bare var minutter. Trærne ble tettere, stiene smalere, og fjellet presset seg rundt dem som om det forsøkte å beskytte – eller stenge dem inne. En svak tåke lå lavt over bakken, og luften var fuktig av elvens kjølige pust. Til slutt åpnet skogen seg, og de så den lille fjellbyen ligge som et lynlåsarr mot fjellveggen: Monteluca. En gammel landsby med bratte trapper, små steinhus, smale smug og en stillhet som var nesten ubehagelig. Som om hele stedet holdt pusten. Isabella sank sammen på en stein for å hente luft. Emil lente seg mot en murvegg, brystet hevet og senket seg i raske, harde drag. Mats var svett, øynene mørke og skarpe. – Er det her...? begynte Isabella. – Ja, svarte Mats. – Dokumentene ledet hit. Og farens kode peker på denne byen. Emil tørket ansiktet og så på de to. – Men hvor starter vi? Mats så rundt seg. Monteluca var liten, men full av skjulte kroker, smale trapper, små piazzaer og gamle dører som bar preg av historier ingen hadde fortalt på lenge. – Vi spør, sa Mats. – Adriano var kjent. Hvis han gjemmer seg, er det fordi noen her vet hvor han er. Isabella reiste seg. – Men vi må være forsiktige. Hvis Ordenen har folk her... – Da kommer de etter oss, fullførte Mats. Emil hevet et

øyenbryn. – Som vanlig. Han prøvde å smile, men årene av frykt lå fortsatt under huden. De gikk mot den lille kafeen på torget, den eneste som var åpen. Det luktet kaffe, gammelt treverk og noe annet – en svak duft av røkelse som hang i luften som en liturgisk advarsel. En eldre kvinne sto bak disken, med mørk kjole og et hvitt sjal rundt skuldrene. Hun så på dem straks de kom inn. Blikket hennes var skarpt. Altfor skarpt. Mats tok et forsiktig steg frem. – Unnskyld... vi leter etter noen som kanskje bodde her for en tid tilbake. Adriano... Før han rakk å fullføre, endret hele kvinnen ansikt. Frykt. Sorg. Raseri. Alt i ett eneste uttrykk. – Dere må ikke si det navnet høyt her, hvisket hun. Emil stanset. – Hvorfor ikke? Hun så rundt seg, som om veggene kunne høre. – Fordi det navnet bringer problemer. Fordi det ikke har blitt sagt på fjorten år. Fordi de som sa det... forsvant. Mats kjente det i brystet. – Han var farens partner. Faren min. Kan du... si oss noe om ham? Kvinnen vurderte dem en lang stund. Øynene hennes vandret fra Mats til Emil og videre til Isabella. Så pekte hun på et bord i hjørnet. – Sett dere. De satte seg. Hun kom bort med en kanne kaffe, men helte ikke opp. Hun satte den bare mellom dem som en stille invitasjon, eller – kanskje – som en avskjedsgave. – Adriano, sa hun lavt, – var en mann som kunne få hele dette fjellet til å snakke. Han var flink med vin. Flink med jord. Men han hadde hemmeligheter... mørke hemmeligheter. – Hadde han kontakt med Ordenen? spurte Mats. Kvinnen nikket sakte. – Han forsøkte å stå imot dem. Men ingen står imot dem lenge. Emil lente seg frem. – Vet du hvor han er nå? Kvinnen svelget. – Det vet jeg ikke. Men jeg vet hvor han var. Og kanskje det er nok. Hun tok frem et gammelt bilde fra skuffen under bordet. Det var falmet, men klart nok til å se detaljene. Mats bleknet. Emil mistet pusten. For bildet viste: Faren til Mats. Adriano. Og... Lorenzo. Stående sammen, ved en åpen vingårdskjeller. Som gamle venner. Som partnere. Som noe langt farligere. Isabella presset hånden mot munnen. – Herregud... Mats kjente alt rase gjennom seg. – Nei... det kan ikke stemme. Faren min hatet Lorenzo. Han ville aldri – Du forstår ikke, avbrøt kvinnen lavt. – De tre startet prosjektet sammen. De var nære. Meget nære. Men noe skjedde. Faren din brøt ut. Adriano forsvant. Og Lorenzo... han ble igjen. Emil stirret. – Hva skjedde? spurte han. Kvinnen så ned. – Jeg vet bare rykter. At de var uenige om hva Ordenen skulle bruke vingården til. At faren din ville beskytte jorden. At de andre ville bruke den som... base. Mats tårene presset, men ikke av sorg – av raseri. – Så faren min var ikke bare offer. Han var opprinnelig med dem. Kvinnen møtte blikket hans. – Ja. Men han angret. Og det kostet ham alt. Emil la hånden på Mats' kne under bordet. En stille støtte. En varme som ség inn gjennom alvoret. – Adriano? spurte Emil. – Hva med ham? Kvinnen trakk pusten. – Han bodde i utkanten. Ved den gamle

kirkeruinen. Der forlot han byen. Men... – Men hva? spurte Mats skarpt. Hun så ham rett i øynene.– Men ingen som går dit... kommer tilbake heilt den samme. – Og ingen har sett Adriano siden den natten faren din døde. Isabella gned hendene nervøst. – Og hvorfor forteller du oss dette? Kvinnen lente seg nærmere. – Fordi jeg så dere komme. Og fordi... jeg kjenner igjen øynene hans i deg. Mats' hjerte hoppet. Hun pekte rett på ham. – Du ligner ham. Adriano. Det er noe i blikket ditt. I måten du står på. I måten du beskytter de du elsker. Emil stirret på Mats. Mats stirret tilbake. Han følte verden snurre litt skjevt. – Hva mener du? hvisket han. Kvinnen senket stemmen. – At Adriano kanskje ikke bare var en partner for faren din. Kanskje han var noe mer. Og kanskje... det du leter etter... ikke er en mann. – Hva er det da? spurte Emil. Kvinnen smilte svakt. – En sannhet som vil knuse alt du tror du vet om hvem du er. Før noen kunne spørre mer, hørtes en lyd utenfor kafeen. En bil. Som stoppet stille. For stille. Kvinnen stivnet. – De er her. Dere må gå. Nå. Mats grep Emil. Emil grep Isabella. Kvinnen åpnet bakdøren til kjøkkenet. – Løp, hvisket hun. – Dette stedet kan ikke beskytte dere lenger. De løp ut i bakgården, gjennom en smal steingang og opp en trapp som ledet mot fjellruinene. Bak dem slo døren opp med voldsom kraft. Flere stemmer. Mørke, korte ordre. Emil tok Mats' hånd. – Dette er mye større enn faren din. Mats holdt hardt igjen. – Jeg vet. Og jeg er redd for hva jeg kommer til å finne. Emil så på ham – dypt, nakent, uten masker. – Jeg er redd for å miste deg før du finner det. Mats trakk ham nærmere, presset pannen mot hans. – Jeg forlater deg ikke igjen. Ikke i dette livet. Ikke i noe annet. Emil lukket øynene, som om det var det han hadde ventet på å høre i ti år. Isabella dro dem i ermene. – Dere to får kysse når vi ikke blir jaktet. LØP! De løp. Mot kirkeruinen. Mot Adriano. Mot sannheten. Og Ordenen fulgte dem. Kirkeruinen lå som et mørkt bål av stein mot fjellveggen—halvt falt sammen, halvt stående som en taus vokter over hemmeligheter ingen ville vedkjenne seg. Vinden strøk gjennom åpningene i murverket, og hver tone lød som et sukk fra fortiden. – Det er her, sa Mats stille. – Dette er stedet farens kode pekte mot. Emil så seg rundt. – Det er ingenting her. Ingen dører, ingen spor. Bare stein og— Isabella pekte brått. – Vent... hva er det der? Bak alterresten, halvveis skjult under en kollapset søyle, var et område med stein som så annerledes ut. Renere. Mindre slitt. Som om noen hadde lagt dem senere. Eller fjernet støvet bare nylig. Mats gikk sakte bort. Knærne hans skalv, ikke av frykt—men av vissheten om at dette kunne være øyeblikket som endret alt. – Hjelp meg å flytte dette, sa han. Emil og Isabella gikk frem. Sammen flyttet de bort de mindre steinene, og under dem avslørte en mørk jernplate seg. Rusten. Tynn. Men med noe risset inn i metallet: A Bare én bokstav. Men den var nok. Emil

pustet skarpt. – Adriano. Mats la hånden på platen. Metalloverflaten var kald, men ikke iskald. Som om noen nylig hadde rørt ved den. – Hjelp meg å løfte. Emil tok den ene siden, Mats den andre, og sammen presset de platen opp. Under den var en smal, mørk åpning—nedover. En tunnel. Smal nok til at én person måtte gå om gangen. Isabella svelget. – Dette er ikke riktig. Ingen normale mennesker lager en skjult tunnel under en kirkeruin. – Adriano var ikke normal, svarte Emil lavt. – Ikke faren din heller, sa Mats, like stille. De tente lommelykten Emil hadde med. Strimmelen av lys skar gjennom mørket og avslørte en bratt trapp, hugget rett i fjellet. Trinnene var slitte av mange år, men spor av nyere fotavtrykk lå i støvet. – Noen har vært her nylig, sa Emil. Mats kjente pulsen slå i halsen. – Adriano. Isabella presset seg nærmere broren. – Eller Ordenen. Emil så på Mats. – Vi har kommet for langt til å snu nå. – Enig. Mats gikk først. Emil bak ham. Isabella sist—men hun gikk like bestemt som dem, som en skygge med en brennende vilje. De gikk ned trappen. Luften ble tyngre, kaldere. Lyskjeglen avslørte gamle symboler risset inn i veggene, noen av dem identiske med Ordenens. Emil strøk fingrene langs en av dem. – Disse symbolene... dette er ikke tilfeldig. Det er en kode. Eller en rute. – Adriano var ingeniør før han gikk inn i vinbransjen, sa Mats. – Han kunne byggverk. Han kunne skjule ting. Trappen endte i en liten dør av tre. Den var gammel, men låsen var ny. Mats løftet hånden for å prøve den— Men Emil tok tak i håndleddet hans. – Vent. Mats snudde seg.— Hvis... det han sa i kafeen stemmer— Emils stemme brast nesten. – Hvis Adriano betyr mer for deg enn du tror... så vil det du finner her... ikke være lett. Mats svelget. – Jeg må vite. Emil nikket. – Da går vi inn. Sammen. Mats trykket ned håndtaket. Døren åpnet seg. Rommet innenfor var større enn de ventet. En underjordisk kjeller med buede tak og grove steinvegger. Lysrør var festet i taket—noen virket, andre blinket svakt. Et bord sto midt i rommet. På det lå dokumenter, kart, notater... og et kamera. Til høyre var en enkel seng, et skap og gamle klær. Noen var brettet. Noen kastet på gulvet. Isabella tok et skritt frem. – Dette... er noen sitt hjem. Emil undersøkte skuffene. – Og det er brukt nylig. Han holdt opp en kopp som fortsatt luktet av kaffe. Mats gikk til bordet. Det lå en bok der. En dagbok. Hans hjerte stoppet nesten. Forsiden var merket med samme initial: A. Hendene hans skalv da han åpnet den. Første side var datert 11 år tilbake. Men det var ikke det som fikk ham til å miste pusten. Det var den første setningen: «Jeg holder øye med ham i dag igjen. Gutten. Mats.» Emil var ved siden av Mats nå, øynene store. – Mats... hva betyr dette? Mats svelget. Hardt. – Jeg vet ikke... Han bladde videre. «Jeg ser meg selv i ham. Måten han står på. Måten han tenker før han snakker. Jeg burde si det til faren hans. Men han vet nok.» Mats kjente magen snøre seg sammen. Isabella gikk nærmere, stille som en

skygge. Neste side: «Han tror faren hans er helten. Men han vet ikke sannheten. Han vet ikke hvem som ga ham livet.» Emil stivnet. Isabella mistet luften. – Mats... Mats bladde videre, hendene hans nå våte av svette. Side etter side, alt skrevet med en håndskrift som var stram, kontrollert—og full av følelser. «Jeg burde holde meg unna. Han er nesten voksen nå. Han ligner for mye. Men jeg kan ikke.» Mats bladde til den siste siden. Datoen var fra året faren hans døde. En eneste setning sto skrevet. «Mats er i fare. Min sønn er i fare.» Stillheten som fulgte var ikke egentlig stillhet. Det var et rop. Et skrik. En sannhet som rev gjennom alle tre. Isabella var den første som fant stemmen. – Mats... Adriano... han... han skriver som om... du er... Emil fullførte, stemmen alvorlig og bristen: – ...hans sønn. Mats sto helt stille. Hele kroppen hans dirret. Hele verden falt sammen i en smerte som var tung, men samtidig frisettende, som om en lås var åpnet i brystet hans. – Det... det kan ikke... nei... Emil tok ansiktet hans i hendene, tvang Mats til å møte blikket hans. – Mats... hør på meg. Hva enn dette betyr, så forandrer det ikke hvem du er. Det forandrer ikke hva du er for meg. Det forandrer ikke det som er ekte. Mats pustet tungt. – Hele livet... trodde jeg faren min skjulte Ordenens hemmeligheter. Ikke... dette. Isabella tok dagboken forsiktig. – Dette er grunnen til at faren din brøt med Ordenen. Dette er grunnen til at Adriano forsvant. Dette er alt. Mats sank ned på en stol. Emil knelte foran ham. – Mats... jeg er her. Uansett hva. Mats løftet hånden og grep Emils. Hardt. – Jeg vet ikke hvem jeg er lenger. – Jeg vet, svarte Emil. – Du er den jeg... Han stoppet brått, som om ordene var for mye – eller for sanne. – Den du hva? hvisket Mats. Emil så på ham, øynene brennende og såre. – Den jeg aldri klarte å glemme. Den jeg alltid ventet på. Den jeg... ikke mister igjen. Før noen rakk å si mer— Et smell lød ovenfra. Som en dør som brast. Isabella snudde seg. – Emil... Mats... vi er ikke alene her. Lyset i rommet blinket. Så brast det. Og mørket falt over dem alle. En forberedende del som leder sømløst inn i sluttdelen av romanen Mørket i det skjulte rommet under ruinen la seg rundt dem som et levende vesen. Dagboken lå fortsatt åpen på bordet, de siste ordene brant i luften: «Mats er i fare. Min sønn er i fare.» Det var som om setningen hadde åpnet en dør ingen av dem kunne lukke. Mats sto uten å røre seg, hjertet dundrende tungt, som om kroppen hans forsøkte å forstå sannheten fortere enn tankene klarte. Emils hender holdt fortsatt rundt hans, varme og faste, som om han for første gang fryktet Mats skulle forsvinne uten å ta et eneste steg. – Mats... hvisket Emil. – Uansett hva dette betyr... du er ikke alene. Men før Mats rakk å svare, lød et nytt drønn ovenfra. Hardere denne gangen. Tydeligere. Som om noen prøvde å komme seg ned. Isabella hevet blikket, ansiktet hvitt i det svake lyset fra lommelykten som flimret. – De har fulgt oss

hit. De vet vi er her. Emil reiste seg, hele kroppen stram, blikket mørkt. – Vi må komme oss ut. Nå. Mats trakk pusten, dypt, som om han forsøkte å forankre seg i nåtiden før fortiden rev ham i stykker. Han lukket dagboken og tok den med seg. – Vi går ingen steder før vi har svar. Hvis Adriano er i live... Hvis han er faren min... Så finner jeg ham. Nå. Isabella vred nervøst på hendene. – Og hva om han ikke vil bli funnet? Emil la en hånd på skulderen hennes. – Vi tar det når vi kommer dit. Akkurat nå må vi bare overleve dette. Et nytt smell. Tungt. Nært. Støv drysset ned fra taket. Mats så mot trappen de hadde kommet fra. Den var mørk nå. For mørk. – Vi må inn i tunnelen på baksiden, sa Mats. – Det må være en rømningsvei. Adriano ville aldri laget ett rom uten en utgang. Emil nikket. – Da finner vi den. De rykket seg sammen, tre sjeler bundet av frykt, blod og en sannhet som hadde forandret alt. Emil holdt Mats tett inntil seg da en ny lyd ristet gjennom fjellet – et tydelig tegn på at Ordenen hadde funnet inngangen. Isabella tente lommelykten, stemmen hard. – Vi må gå. Vi må gå nå. Mats strammet grepet om dagboken. Dette var starten på slutten. Og ingen av dem visste hvem — eller hva — som ventet i mørket fremover. Sammen forsvant de dypere inn i tunnelen. Tunnelen var smalere enn de hadde forventet. Steinen var fuktig, og luften var tung og gammel – som om den hadde stått stille i tiår. Mats gikk først, med lommelykten i hånden, lyset svakt skjelvende over veggene. Emil gikk bak ham, ett skritt unna, som en skygge som veide hvert pust Mats tok. Isabella fulgte sist, og selv hun, som normalt nektet å frykte noe, holdt kroppen spent som et strukket tau. Lydene ovenfra ble svakere etter hvert som de beveget seg lenger inn, men ikke svake nok. Ordenen hadde funnet inngangen. Det var bare et spørsmål om tid før de lærte seg systemet Adriano hadde lagt igjen. – Mats... hvor langt tror du tunnelen går? hvisket Isabella. – Langt nok til at Adriano kunne forsvinne, svarte Mats. – Langt nok til at han trodde han kunne beskytte det som var her inne. – Deg, mener du, sa Emil stille. Mats stanset. Emil nesten kolliderte med ham. De sto ansikt til ansikt i den smale gangen, så nære at Mats kunne kjenne Emils varme, hans pust, den dirrende frykten under styrken. – Emil... jeg vet ikke hva jeg mener. Jeg vet ikke hvem han var for faren min. Jeg vet ikke hvorfor han fulgte meg. Jeg vet ikke hvorfor jeg ligner ham. Emils blick var dypt og fast. – Men jeg vet noe. At du er Mats. Og at sannheten ikke endrer hvem du er for oss. Mats kjente det i brystet – et smertefullt, varmt trykk. Tillit. For første gang i livet fullt ut. Isabella brøt øyeblikket: – De kommer nærmere. Mats nikket og fortsatte fremover. Etter noen hundre meter åpnet tunnelen seg plutselig til et større rom. Ikke like stort som kjelleren under ruinen, men mer personlig. Mer menneskelig. Veggene var prydet med bilder, kart, håndskrevne notater. Et bord sto i midten med en stol trukket litt

tilbake, som om noen nettopp hadde sittet der. Og i rommets hjørne sto en gammel lykt. Tent. Emil grep Mats' arm. – Han er her. Han må være her. Isabella snudde seg, øynene smale. – Eller han var her for fem minutter siden. Da lød en stemme. Lav. Raspende. Men kjent på en måte Mats ikke kunne forstå. – Jeg håpet det var dere. Alle tre snudde seg brått. En mann stod i åpningen til den videre tunnelen. Håret hans var grått, ansiktet magert, kroppen tynn men rank. Øynene – mørke, urovekkende varme – hvilte på Mats først, som om blikket hans fant Mats uten anstrengelse. Mats mistet pusten. – Adriano...? Mannen smilte svakt. – Ja. Eller... slik noen av dere kjente meg. Men det er lenge siden noen sa det navnet høyt. Emil trådte foran Mats instinktivt. – Du glemmer deg her? Hvorfor? Adriano så på ham med en blanding av sorg og mildhet. – Ikke for meg selv. Aldri for meg selv. Blikket gled tilbake til Mats. Som om det var magnetisk. Som om det var naturstridig at det kunne se et annet sted. – Du kom til slutt, sa Adriano. Mats svelget. – Jeg kom for sannheten. – Du kom for mer enn det, sa Adriano mykt. Isabella trådte frem, stemmen hard. – Hvorfor fulgte du ham? Hvorfor kalte du ham «min sønn» i dagboken? Hvem er du egentlig? Adriano så ned. Pusten hans ble tyngre, skuldrene senket. – Dere fortjener svar. Og dere får dem. Men ikke her. For Ordenen er på vei, og tiden er ikke på vår side. Han løftet hånden og pekte dypere inn i tunnelen. – Det finnes et sted der inne hvor vi kan snakke trygt. Der sannheten ble født – og der den kanskje må dø. Emil rynket pannen. – Hvorfor skjuler du deg? Hvis du er uskyldig, hvorfor ikke vise deg? Adriano så rett på ham nå. Og Emil stivnet under blikket. – Fordi det finnes mer farlige ting enn Ordenen, Emil. Og én av dem... er sannheten Mats bærer på. Mats kjente kulden langs ryggraden. – Hvilken sannhet? Adriano trådte nærmere. Lysstrimmelen fra lykten traff ansiktet hans – og plutselig var det noe kjent der. Noe som hadde plaget Mats i dager uten at han kunne sette ord på det. Kjevelinjen. Blikkdybden. Den måten han hvilte vekten på det ene benet. Konturen av skuldrene. Som et bilde av Mats selv – eldet, forvridt av tid og smerte. Adriano stoppet rett foran ham. – Sannheten, Mats... er at faren din ikke var den eneste som elsket deg. Ikke den eneste som beskyttet deg. Ikke den eneste som bar ansvaret for deg. Emil holdt pusten. Isabella tok et steg bakover. Mats sin egen stemme var knapt en hvisken. – Hva prøver du å si? Adriano løftet hånden, nølende, som om han fryktet berøre Mats ville knuse ham. – Jeg prøver å si at du ikke trenger å lete mer. Så la han hånden på Mats' kinn, mykt, skjelvende. – Fordi du fant meg. Og jeg fant deg. Min sønn. Mats' verden falt. Alt falt. Emil ropte navnet hans. Isabella holdt pusten. Og bak dem, langt bak i tunnelen, lød Ordenens stemmer. De hadde funnet inngangen. Mats sto stiv som stein. Ordene hang i luften som et sjokk som ikke

ville lande. «Min sønn.» Alt raste. Alt ble stille. Alt gikk i stykker. Emil grep Mats' arm, som om Mats var i ferd med å falle – og det var han også. Ikke fysisk, men innvendig. Som om gulvet under ham plutselig hadde revnet. – Mats? Mats, se på meg! hvisket Emil desperat. Men Mats så ikke Emil. Han så Adriano. Den fremmede. Mannen han aldri hadde møtt. Mannen som sto der med øyne som lignet hans egne. – Det... kan ikke være sant, sa Mats lavt. – Far... min far... han – Han elsket deg, avbrøt Adriano. – Men han var ikke mannen som ga deg livet. Han tok ansvaret for deg da jeg ikke kunne. Da Ordenen tvang meg i skjul. Jeg gjorde noe fryktelig mot ham... og han gjorde noe stort for deg. Emil stivnet. – Mats... vi trenger ikke høre dette nå. Ikke her. – Jo, svarte Mats. – Jeg trenger dette. Hele livet mitt har vært løgn. Adriano trådte nærmere. – Ikke løgn. Beskyttelse. Isabella hevet stemmen, sårbar men skarp: – Beskyttelse?! Mats har levd i skygger i ti år! Han mistet faren sin! Han mistet Emil! Han mistet alt! Adriano senket blikket. – Jeg vet. Og jeg har båret den skylden hver eneste dag. Men jeg måtte holde meg borte. Hvis Ordenen visste hvem du var, Mats... ville de brukt deg som våpen mot oss begge. Mats ristet på hodet. – Hva er det de vil ha? Hva er det jeg har som er så farlig? Adriano så ham rett i øynene. – Din eksistens. De vil vite hvorfor jeg gjemte deg. Hvorfor faren din døde for deg. Og hva som ligger i blodet ditt. Emil stivnet. – Hva ligger i blodet hans? Adriano svarte: – Lederretten over Ordenen. Stillheten var total. Isabella gispet. – Hva!? – Ordenen har lenge ventet på en arving som ikke er korrumpert, sa Adriano. – En som ikke er født av de gamle familiene. Roten til makten deres ble delt mellom grunnleggerne. Din biologiske linje er én av dem, Mats. Mats trakk seg bakover som om han var blitt slått. – Jeg... jeg er en del av dem? – Nei! ropte Adriano. – Du er håpet de frykter. Du er den som kan knuse dem. Det er derfor de vil ha deg. Og hvorfor faren din døde for å holde deg skjult. Emil tok Mats' hånd. – Mats... hør på meg. Du er ikke dem. Du bestemmer hvem du er. Mats svarte ikke. Han var ikke i kroppen. Ikke helt. Plutselig – ekko av stemmer. Raskere. Nærmere. Ordenen. Adriano så mot tunnelen. – De er her. Vi har sekunder. Følg meg! Han løp mot bakre del av rommet. De fulgte etter ham til en steinvegg som viste seg å være en skyvedør. Bak den – en trang tunnel som førte bratt oppover. – Gå først! ropte Adriano. – Jeg følger etter! Men Mats grep ham i armen. – Nei! Du forsvant en gang. Du forsvinner ikke igjen før du gir meg den hele sannheten! Adriano møtte blikket hans – og for første gang så Mats ikke en fremmed, men en mann som bar på like mye smerte som ham selv. – Hør på ham! ropte Emil. – Vi må dra NÅ! Bak dem knuste noe tungt. Metall mot stein. Ordenen var inne i rommet. Adriano tok et valg. Han presset Mats mot tunnelen og brølte: – Jeg kommer etter! Jeg lover deg! Men om de tar oss sammen, dør vi alle!

– Jeg slipper deg ikke igjen! ropte Mats tilbake. Adriano smilte trist. – Det sa faren din også. Så snudde han seg. Tok opp en metallstang. Stilte seg foran inngangen som en ensom vokter. Og Ordenen strømmet inn. Svartkledde skikkelser. Maskerte. Våpen i hendene. – GÅ! hylte Adriano. – Beskytt ham, Emil! Emil grep Mats' hånd og dro ham inn i tunnelen. Isabella bak dem. Bak dem raste lyden av kamp. Kropp mot stein. Metall mot bein. Adriano som slåss som en mann som hadde ventet i halv livet på dette øyeblikket. Mats snudde seg i tunnelen og så Adriano forsvinne i skygger og angrep. – ADRIANO!!! – MATTS!!! ropte Adriano tilbake. – LØP!!! Isabella dyttet ham frem. – Kom deg opp! Dette er det han vil! Tårene rant fra Mats' øyne, men han klatret. Emil klatret bak ham, hele kroppen hans dirrende av raseri og frykt for at han var i ferd med å miste både sannheten og mannen han elsket. Lyset i enden av tunnelen kom nærmere. Men bak dem – Adriano skrek. Og så gikk alt i stillhet. Som om hans stemme hadde blitt slukket. Mats stanset. – Nei... nei... Emil dro ham videre med all sin kraft. – Mats, du kan ikke redde ham nå! Vi må ut! Mats kjempet imot. – Han er faren min! Emil slo hånden mot Mats' bryst – ikke hardt, men som et desperat, ærlig anker. – Du er MIN også! Og jeg mister deg ikke! Ikke her! Ikke nå! Ikke igjen! Isabella trakk dem begge opp den siste kanten, og de kom ut i dagslyset – pustende, skjelvende, levende. Men bak dem var tunnelen stille. Altfor stille. Mats falt til knærne. – Han er død... Jeg fant ham, men jeg mistet ham på samme dag... Emil falt ned ved ham og la armene rundt ham, presset ham inn mot brystet. – Mats... jeg er her. Jeg slipper deg aldri. Selv om alt faller fra hverandre – jeg holder deg. Isabella sto foran dem, tårer nedover kinnene, men stemmen hennes var ren styrke: – Dette er ikke slutten, Mats. Dette er starten. Vi finner sannheten. Vi knuser Ordenen. For deg. For Adriano. For faren din. Mats hevet blikket mot dem begge. Det var ikke håp der. Ikke ennå. Men det var vilje. Og vilje er sterkere enn alt Ordenen noen gang hadde hatt. De tre sto i lyset utenfor ruinens hemmelige tunnel. Solen hadde begynt å gå ned, og himmelen var farget av blodrøde striper som om selve himmelkvelven sørget over det som nettopp var tapt. Adriano var borte. Stille. Forbrukt av en kamp han visste han ikke kunne vinne. For å gi dem tid. Mats knelte i gresset, kroppen bøyd som om verden hadde blitt for tung. Emil satt tett ved siden av ham, armene rundt ham, pannen lent mot Mats' tinning. Isabella sto vakt som en skygge, fast, sterk – men med øyne som var blanke av tårer hun nektet å la falle. – Mats... hvisket Emil. – Jeg vet det gjør vondt. Jeg vet du føler du mistet alt. Men du mistet ham ikke. Han døde for deg. Han valgte deg. Det gjør ham ikke mindre din far. Mats' stemme var knust. – Men jeg fikk aldri kjenne ham. Ikke virkelig. Og i dag... i dag mister jeg ham igjen. – Du mister ham ikke, sa Emil og tok

Mats' ansikt i hendene. – Han lever i alt han døde for. I deg. I vingården. I sannheten. Isabella kom nærmere. – Og i det vi gjør nå. Folk dør ikke når sannheten deles. Folk dør når den blir begravet. Mats løftet blikket. Og der – i skumringen – så han gården sin langt nede i dalen. Den forfalne vingården hans. Faren hans sitt livsverk. Adriano sin skjulte arv. Alt som hadde vært skjult, truet, manipulert. Nå forsto han: Alt handlet om ham. Og alt måtte ende her. – De kommer etter oss igjen, sa Mats. – De stopper ikke før enten vi eller de er ferdige. Isabella trakk frem den lille metallknappen de hadde funnet. – Da er det på tide at vi avslutter det de startet. Emil reiste seg sammen med Mats, og det var ingen frykt igjen i bevegelsene hans. Bare styrke. Bare besluttsomhet. – Mats... dette er ikke bare din kamp. Dette er vår. Mats så på ham – og det var som om ti år med stillhet falt bort. Emil sto der, vakker og sterk og full av kjærlighet han endelig ikke skjulte lenger. – Jeg elsker deg, Mats, sa Emil lavt. – Jeg har elsket deg hele tiden. Og jeg vil ikke miste deg igjen. Ikke til Ordenen. Ikke til fortiden. Ikke til noe. Mats trakk pusten skarpt. Ordene traff som lyn. – Emil... jeg— Emil la en finger på leppene hans. – Ikke si det nå. Si det når vi står på den andre siden av dette. Mats grep hånden hans. – Jeg lover deg. Jeg slipper deg aldri igjen. De gikk ned fjellsiden mens skumringen ble mørkere. Det var noe nytt i luften – som om alt beveget seg mot et vendepunkt. Da de nærmet seg vingården, så de det: Tre biler. Maskerte menn. Ordenen ventet. Mats svelget. – Dette er det. Isabella strammet kjeven. – De tror de er i kontroll. De vet ikke at du vet alt nå. Emil så på Mats. – Hva er planen? Mats kjente Adriano i blodet. Faren i hjertet. Seg selv i sjelen. – Jeg går ut alene. De vil høre meg. De trenger meg. Jeg gir dem valget: Sannheten eller fall. Og dere to holder dere bak meg. – Glem det, sa Emil. – Jeg går med deg. – Nei, Emil. Hvis dette går galt... Emil grep hånden hans så hardt at det gjorde vondt. – Hvis dette går galt, Mats... vil jeg stå ved deg. Ikke gjenta gamle feil. Ikke skyv meg unna for å beskytte meg. Jeg velger deg. Hver gang. Det var ikke tid til mer diskusjon. Mats gikk frem. Emil og Isabella bak. De trådte inn i tunet. Ordenen snudde seg som en samlet ulveflokk. Lorenzo trådte frem, dresskledd som alltid, men med øyne kalde som vinternetter. – Så du kom ut fra hulen din til slutt, Mats. Mats møtte blikket hans. – Jeg vet alt nå. Om min far. Om Adriano. Om deg. Lorenzo smilte. – Kunnskap er farlig. Derfor dør folk for den. – Ikke denne gangen, svarte Mats. – For dere dør i deres egen løgn. Lorenzo begynte å le. – Og du tror du kan stoppe oss? – Ikke alene. Og som om verden holdt pusten, trådte Emil frem ved siden av ham. Isabella på den andre siden. Tre mot en hær. Men noe i blikket deres fikk mennene i mørke klær til å nøle. For Mats sto ikke som offer lenger. Han sto som arving. Som sannhetens barn. Som Adriano og farens siste håp. – Dette slutter nå, sa Mats. – Hvis du tror

du kan ta Ordenen, er du dummere enn faren din, svarte Lorenzo. Mats smilte – et smil han aldri hadde båret før. – Det er nettopp det: jeg er ikke min far. Og jeg er heller ikke Adriano. Jeg er det dere frykter: Et valg ingen av dere kan kontrollere. Lorenzo løftet hånden, klar til å gi ordren som ville avslutte alt— Da lød sirener. Flere biler kom kjørende ned åsen. Politi. Nasjonal politiavdeling. Isabella smilte kaldt. – Mens dere jaktet på oss... tipset jeg dem. Jeg spilte redd. Dere kjøpte det hele. Emil lo. – Dere burde vite at hun ikke er den svake her. Lorenzo stivnet. – Dette— dette endrer ingenting! Mats tok et skritt nærmere ham. – Det endrer alt. For nå vet hele Italia hvem dere er. Og uten hemmelighet... finnes ikke Ordenen. Politimenn stormet inn. Arrestasjoner begynte. Maskene ble revet av. Lorenzo ble lagt i bakken. Han ropte: – Mats! Dette er ikke over! Du vet ikke hvem du er! Mats svarte rolig: – Jeg vet nok. Jeg vet hva jeg velger. Og han valgte ikke Ordenen. Da politiet tok mennene vekk, sto Mats og Emil og Isabella alene på tunet. Solen brøt endelig gjennom skyene igjen. Emil vendte seg mot Mats. – Vi overlevde. – Ja, sa Mats. – Takket være dere to. Og... ham. Emil tok Mats' hånd. – Han døde ikke forgjeves. – Nei, svarte Mats stille. – Han døde for at jeg kunne velge mitt eget liv. Emil trådte nærmere. – Og hva velger du nå? Mats la hånden på Emils kinn. – Deg. Emil svelget. – Og vingården? – Sammen, sa Mats. – Hvis du vil. Emil smilte – det vakreste Mats hadde sett på ti år. – Jeg vil alltid med deg. Isabella fnyste. – Endelig! La oss slippe all dramatikken og gå hjem. Mats lo – virkelig lo – for første gang på lenge. Han så utover vingården. Den var skadet. Ødelagt. Kuttet ned. Men den kunne gro igjen. Akkurat som ham. Akkurat som alt. – Vi bygger alt på nytt, sa Mats. – Vinrankene, livet... alt. Emil tok hånden hans. – Begynner vi i kveld? Mats nikket. – I kveld. De gikk tilbake mot huset. Sammen. Som tre som hadde overlevd alt. Som tre som var blitt en familie gjennom blod, sannhet og lojalitet. Og i den siste stripa med lys som falt over markene, var det som om Adriano sto der. Smilte. Stolt. Frigjort. – Dette er min arv. Ikke Ordenen. Ikke frykt. Men dere. Og kjærligheten som vant.

Når jeg legger pennen ned etter denne reisen med Natten Vi Aldri Glemte, kjenner jeg en dyp takknemlighet overfor deg som leser. Denne historien begynte som en fortelling om to mennesker som bar på en uavklart kjærlighet, men den vokste raskt til å bli noe langt større: en historie om identitet, familie, frihet og kampen for sannhet – selv når sannheten kan rive grunnmuren i oss i stykker. Mats var aldri ment å være en helt. Han var ment å være et menneske – sårbar, usikker, lojal, og drevet av en kjærlighet han forsøkte å begrave. Men det vakre

med karakterer som Mats, er at når de står overfor det de frykter, lærer de oss at styrke ikke kommer fra blod eller arv, men fra valgene vi tar når verden står i brann rundt oss. Emil ble hans motstykke, hans anker, og i mange øyeblikk hans eneste lys. Å skrive deres reise – fra den ufullendte natten i fortiden til den brutale sannheten i nåtiden – har vært å skrive om kjærlighetens egen utholdenhet. Det finnes bånd vi ikke kan kutte, selv når livet forsøker å rive oss fra hverandre. Emil og Mats var et slikt bånd. Og så var det Adriano. En mann som bar på både skyld og kjærlighet, som ofret alt, og hvis sannhet skulle tjene som en påminnelse om at foreldreskap ikke alltid følger blodets linjer. Noen ganger velger vi våre familier – og noen ganger velger de oss, selv når det koster dem livet. Historien om Ordenen, vingården, og kampen for frihet var aldri ment som en kamp mellom godt og ondt, men mellom kontroll og selvbestemmelse. Vi bærer alle hemmeligheter. Noen beskytter oss. Andre binder oss. Men sannheten – selv den mørkeste – kan også sette oss fri. Til slutt vil jeg si: takk for at du fulgte denne reisen. Takk for at du lot deg rive med, for at du følte, fryktet, håpet og elsket sammen med karakterene. Hvis denne historien har rørt deg, bare et øyeblikk, så har den gjort det den skulle. For kjærlighetens seier ligger ikke i fraværet av mørke – men i motet til å tenne et lys. –
Forfatteren